

Zajedništvo

POŽEGA, PROSINAC 2020. ■ GODIŠTE XIV. ■ BROJ 92 ■ ISSN 1846-4076

BISKUPOVA BOŽIĆNA PORUKA 2020.

»Za njih nije bilo mesta u svratištu« (Lk 2, 7)

DOGAĐAJNICA

Apostolsko pismo pape Franje o 150. obljetnici proglašenja sv. Josipa zaštitnikom Crkve

Završetak Godine Božje riječi u Požegi

Sjednica požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra

Arhiđakonatski susreti svećenika o Enciklici »Fratelli tutti«

Sjednica Prezbiteralskog vijeća

Obljetnica posvete crkve sv. Lovre i Dan siromaha u Požegi

Vjeroučiteljska adventska duhovna obnova

Projekt Katoličke gimnazije u Požegi »Šport uključi, probleme isključi«

IZ NAŠEG CARITASA

Nedjelja Caritasa u Požeškoj biskupiji – Dan molitve za žrtve koronavirusa

MOJA VJERA

Iskustvo rada na COVID odjelu požeške Bolnice

KULTURA

Izložba starih izdanja Svetoga pisma u Knjižnici Požeške biskupije

DUHOVNA MISAO

Ukorak s liturgijskim vremenom

IN MEMORIAM

Branko Gelemanović

Strelan Božić!

Molim Božji blagoslov za sve vjernike da u ovo izvanredno vrijeme ne oslabe u svojoj pripadnosti Bogu i Crkvi, nego u božićnom otajstvu pronađu nadahnuće i ohrabrenje za obnovljenu vjernost Bogu kojem su povjerili svoju sudbinu.

(iz Božićne poruke biskupa Antuna)

Dvadeset i deveta obljetnica voćinskih stradanja • str. 6

Požeškoj biskupiji vraćene matične knjige oduzete u komunizmu • str. 12

Blagoslov obnovljenog oltara u požeškoj Katedrali • str. 14

»Za njih nije bilo mesta u s...

Kako slaviti Božić i biti vjernik u vrijeme pandemije?

*Časna braća svećenici i đakoni,
cijenjeni redovnici i redovnice,
poštovani bogoslovi i vjeroučitelji,
učenici i djelatnici katoličkih škola,
dragi vjernici!*

Trenutačne izvanredne okolnosti zbog virusne ugroze pomogle su mi da dublje shvatim poruku zapisa evanđelista Luke o Isusovu rođenju i pronađem odgovor na pitanje koje me ponešto mučilo: Kako slaviti Božić u sadašnjim brojnim ograničenjima i biti vjernik u doba pandemije?

Božićno djetešće u bolesničkom krevetu

1. U prijašnjim božićnim slavlјima pozornost mi je privlačio evanđeoski opis samog djetešća Isusa, Marije i Josipa, pastira i anđela, nebeskog svjetla i navještaja radosti. Međutim, čitajući ga u uvjetima ugroze koronavirusom, otkrio sam koliko je aktualna tvrdnja sv. Luke da »za njih nije bilo mesta u svratištu« (Lk 2, 7), napose kad sam je povezao s Isusovom izjavom: »Što god učiniste jednomu od ove moje najmanje braće, meni učiniste« (Mt 25, 40) te s Njegovom žrtvom na križu. Spoznao sam da ovoga Božića Isus na svoj način leži na bolesničkim krevetima oboljelih od Covida 19. Evanđeoski zapis o tome kako za Isusa, Josipa i Mariju nije bilo mesta u betlehemske svratištu dobio je za mene posebno značenje pred činjenicom velikog broja zaraženih i oboljelih kod nas i pitanjem hoćemo li ih moći sve smjestiti u bolnice, sadašnja najvažnija svratišta za ugrožene osobe u našoj domovini. Na temelju tog jednostavnog a snažnog evanđeoskog prikaza jasnije sam razumio kako mnoga ljudska srca zbog omalovažavanja opasnosti zaraze koronavirusom i uvjerenja da ne postoji nikakva

ugroza, jer je to navodno sve obična prijevara, nisu sposobna biti svratišta samilosti, suošćanja, spremnosti na žrtvu za bolesne, za nastojanja oko provođenja protupandemijskih mjera kako bismo se svi zaštitili od zaraze.

Vjerom prepoznati dubinu pandemijskog zbivanja

2. Ovogodišnji Božić potiče nas da budnom vjerom pristupimo onomu što nam se ovih dana dogada te se poklonimo Isusu Kristu svojim konkretnim ponašanjem prema osobama koje su zaražene i boluju od Covida 19. Božić usmjerava našu vjerničku pozornost i osjetljivost također prema preminulima i njihovim najbližima, prema provoditeljima mjera očuvanja od zaraze, a napose zdravstvenim djelatnicima koji danonoćno u bolnicama ne štede sebe, nego se izvanrednom požrtvovanosti brinu o bolesnima i sve čine da pobijede smrtonosni virus. S pravom u njima možemo nazreti andele koji silez s neba kako bi navijestili radosnu vijest da je s nama, napose u bolesnicima, prisutan Sin Očevoj koji je na sebe preuzeo ljudske boli i smrt. Žrtva i brižnost bolesničkog osoblja svjedoči da zadnju riječ ima Ljubav koju je Isus unio u našu prolaznost te su svi patnici na nedokuciv Božji način dionici pobjede iste Ljubavi, Slave Božje, objavljene u siromaštву betlehemske štalice.

Pastiri pokraj bolesničkih kreveta

3. Medicinski su djelatnici i svojevrsni pastiri pokraj bolesničkih kreveta, tih suvremenih jaslica u kojima trpi sâm

Isus Krist. Oni svjedoče da onda kad nestanu sve mogućnosti bolesničkog, medicinskog i svakog drugog ljudskog svratišta i pomoći, naši bolesnici ostaju smješteni u Božje samilosno srce, očitano u Isusu Kristu i Njegovoj ljubavi na križu, kao jedinoj pobjedničkoj snazi u našim najtežim životnim stanjima. Osim toga uvjeren sam kako ovoga Božića i naša ograničenost na obiteljski krug krije u sebi neke duboke dimenzije ljudskog postojanja koje valja vjernički otkriti. Zajedničkom molitvom možemo u svoje domove i srca unijeti Božju blizinu, moćnu oživjeti međusobno razumijevanje i plemenitost. Tako osnaženi bit ćemo jači od svih postavljenih granica i omogućiti da se unatoč svemu i ove godine iskreno radujemo Božiću, snazi nikad uskraćene Božje neizmjerne ljubavi za nas u Isusu Kristu. U vjerničkom iskustvu otajstva svjetla, zasinolog u Betlehemu, koje i u sadašnjim teškim okolnostima čovječanstva pobjeđuje mrak, od srca vam svima želim sretan Božić i blagoslovljenu 2021. godinu!

Protupandemijske mjere i ograničenja euharistijskih slavlja

4. Mogao bi netko pomisliti kako sam se u navedenom socijalnom pristupu Božiću odrekao svoga katoličkog identiteta za koji je ključan Isusov nalog na posljednjoj večeri: »Uzmite i jedite, uzmite i pijte – činite to meni na spomen« (usp. Mt 26, 26; Mk 14, 22; 1Kor 11, 25) povezan i s dolaskom na misu polnočku i sudjelovanjem na božićnom euharistijskom slavlju. Važnost navedene liturgijske sastavnice proslave Božića obrazložio je II. vatikanski sabor tvrdnjom da je Euharistija »izvor i vrhunac cijelog kršćanskog života« (LG 11) iz kojega proistječe sva snaga Crkve (usp. SC 10) i po kojoj se ona očituje i ostvaruje. A Zakonik kanonskog prava o njoj kaže: »Euharistijska žrtva, spomen-čin Gospodnje smrti i uskrsnuća, u kojoj se ovjekovjećuje žrtva križa, vrhunac je i izvor svega bogoštovlja i kršćanskog života, kojom se označuje i ostvaruje jedinstvo Božjeg naroda i dovršava izgradnja Tijela Kristova« (kanon 897).

Ovogodišnji Božić potiče nas da budnom vjerom pristupimo onomu što nam se ovih dana događa te se poklonimo Isusu Kristu svojim konkretnim ponašanjem prema osobama koje su zaražene i boluju od Covida 19. Božić usmjerava našu vjerničku pozornost i osjetljivost također prema preminulima i njihovim najbližima, prema provoditeljima mjera očuvanja od zaraze, a napose zdravstvenim djelatnicima koji danonoćno u bolnicama ne štede sebe, nego se izvanrednom požrtvovanosti brinu o bolesnima i sve čine da pobijede smrtonosni virus.

Ograničenja postavljena kod nas ovih dana za euharistijska slavlja i samu proslavu Božića zaoštala su pitanje: Kako biti vjernik u doba pandemije? Nacionalni stožer civilne zaštite i hrvatska Vlada zaslužuju svaku pohvalu i zahvalu za sve što čine da očuvaju zdravje hrvatskih građana i organiziraju zdravstveni sustav u teškim okolnostima. No, epidemiološki stručnjaci i javni politički dužnosnici u donošenju mjera polaze gotovo isključivo od zdravstvenog i gospodarskog kriterija, stavljujući kršćane u nezavidan položaj. Oni se upuštaju u područje vjere za koje nisu mjerodavni kad sudjelovanje vjernika na euharistijskom slavlju u crkvi stavljuju u istu ravan s odlaskom građana u trgovine, poduzeća, škole, gostonice, kaficé, teretane, te od crkvenih službenika i drugih vjernika očekuju da provode iste ili slične mjere u crkvi i na svetim slavlјima kao i u navedenim ustanovama. Ovdje se ne radi samo o pitanju ograničavanja broja vjernika na svetoj misi, nego o daleko dubljem problemu mogućnosti kršćana da i u sadašnjim okolnostima ostvaruju svoj vjernički identitet u Crkvi kao ustanovi božanskog podrijetla. Ako ponajprije zbog psiholoških razloga smatramo da se djeca i mlađi trebaju u sadašnjim okolnostima okupljati u školi na nastavi, vjernicima se zbog istih, ali i spomenutih viših razloga ne bi smjelo ograničavati sudjelovanje na svetoj misi u crkvi. Zbog primjene navedenih mjera na Crkvu, bez poštivanja njezine specifičnosti, nemali broj katolika ima božan mudrog Gamalijela kad je odvraćao židovske prvake da ne zabranjuju apostolima djelovati u ime Isusovo: »da se i s Bogom u ratu ne nademo« (Dj 5, 39).

Mjerodavnost vjere i stručni pristup pandemiji

5. Miješanje javnih dužnosnika u vjerske kompetencije nazire se i u njihovim mjerama kojima određuju ili preporučuju vrijeme u koje će se slaviti božićna misa polnočka, koliko će vjernika na njoj sudjelovati i kako će biti u crkvi raspoređeni, što će se i kako pjevati, koliko će sveto slavlje vremenski trajati, kako će duga biti homilia, na koji se način vjernici trebaju pričešćivati. Sve navedeno očituje kako nije bilo dovoljne i kvalitetne komunikacije između Hrvatske biskupske konferencije i javnih dužnosnika o crkvenoj i vjerničkoj specifičnosti u trenutačnom izvanrednom stanju. Pri donošenju mjera koje se odnose na vjernike i na liturgijska slavlja nije se posvema pridržavalo autonomije znanstvene struke i autonomije Crkve u njezinu vjerskom poslanju niti pravila II. vatikanskog sabora (usp. SC 22) na

vratištu« (Lk 2, 7)

Zacijelo bi odgovorni društveni čimbenici u našem društvu pri donošenju odluka ili preporuka vezanih uz vjerničko sudjelovanje u crkvi na svetim slavlјima u vrijeme zaraze trebali imati na umu da obustavama ili ograničavanjima okupljanja zadiru u područje savjesti te se zapitati je li mogu očekivati od biskupa, svećenika i drugih vjernika da provode odredbe koje su u suprotnosti s njihovim vjerničkim identitetom.

koje je podsjetila Kongregacija za bogoslovje i disciplinu sakramenata u svom *Pismu* od 15. kolovoza ove godine kada je ustvrdila: »Liturgijski propisi nisu područje na kojem gradanske vlasti mogu vršiti svoju zakonodavnu vlast, već samo nadležne crkvene vlasti.« Valjalo bi učiniti kod nas sve što je potrebno kako bi se potpunije ostvarila odredba spomenutog *Pisma* Kongregacije za bogoslovje: »Dužna pozornost na pridržavanje higijenskih i sigurnosnih mjera ne smije dovesti do sterilizacije gesta i obredâ te u vjernicima, pa i na nesvjetan način, pobudjivati strah i nesigurnost. Povjerava se razboritom, ali odlučnom, djelovanju biskupâ da javne vlasti ne označavaju sudjelovanje vjernika u slavljenju Euharistije tek kao neko 'okupljanje' i da ono ne bude izjednačeno ili čak smatrano manje važnim od okupljanja u rekreativne svrhe.« Taj je zahtjev to opravdaniji zato što crkvena okupljanja kod nas do sada nisu bila izvorom značajnijih žarišta zaraze. Poštivanje specifičnosti Crkve i vjerničkog identiteta ne znači njihovo privilegiranje, kako to pokatkad nazivaju određeni krugovi u našem društvu. Na to upozorava ovih dana i Trajni odbor Komisije biskupske konferencije Europske unije u dokumentu koji se osvrće na upute Europske komisije o slavljenju ovogodišnjih božićnih blagdana od 2. prosinca 2020. Dokument podsjeća javne dužnosnike na obvezu izvršavanja članka 17. *Ugovora o funkcioniranju Europske unije* po kojem je »ključno savjetovati se s Crkvama i religijskim zajednicama kad se razmatraju pitanja koja u dokumentima Europske unije imaju vjerski karakter.«

Poštivanje vjerničkog identiteta

6. Smatram uputnim u ovim razmišljanjima spomenuti temelj vjerničke i crkvene specifičnosti, koju bi u sadašnjim okolnostima trebalo poštivati. U vrijeme svoga teološkog studija s nemalim oduševljenjem slušao sam izlaganja profesora fundamentalne teologije koji nam je tumačio kako kršćanstvo nije religija nego vjera. Ilustrirao nam je to na primjeru rasprave zapisane u evangeliju koju je Ivan Krstitelj vodio sa Židovima o Isusu i njegovog odlučnog uvjerava-

nja: »Tko odozgor dolazi, on je iznad svijetu, tko je sa zemlje, zemaljski je i zemaljski govor. Tko dolazi s neba, on je iznad svijetu, što je vidio i čuo – za to svjedoči« (Iv 3, 31–32). I završava tvrdnjom: »Tko vjeruje u Sina, ima vječni život: a tko neće da vjeruje u Sina, neće vidjeti života: gnjev Božji ostaje na njemu« (Iv 3, 36). Još je upečatljivija izravna Isusova riječ: »Ja sam kruh živi koji je s neba sišao. Tko bude jeo od ovoga kruha, živjet će uvijek« (Iv 6, 51). Kršćanstvo je prihvaćanje onoga što je Bog objavio, vjera u ono što dolazi odozgor, opredjeljenje za vjerno življenje u skladu s Božjom objavom u Isusu Kristu i ostvarivanje vlastitog identiteta tim putem. Vjera nije jedna od aktivnosti, neko usputno zanimanje, radni zadatak, nego cijeloživotni identitet određene osobe, vrijednosno opredjeljenje za Isusa Krista i njegovo evanelje, smisao u koji je netko uložio cijelu egzistenciju, ne privremeno nego za vječnost. Kršćanin se stoga trajno nalazi pred pitanjem koje su postavili apostoli židovskim prvacima: »Sudite je li pred Bogom pravo slušati radije vas nego Boga?« (Dj 4, 19). Živjeti u društvu sukladno svojem vjerničkom identitetu nije pitanje samo ljudskih sloboda ili prava koja netko može ograničiti zbog određenih zemaljskih ciljeva, nego stvar dobro oblikovane savjesti koju moramo uvijek slijediti i na koju nitko nema pravo vršiti nasilje. Uz priziv savjesti u moralnim pitanjima, mnogi su kršćani stoga to isto činili i s obzirom na svoju vjeru. Ovakav njihov stav nije slijepi fundamentalizam ili fanatizam, nego razumski obrazloženo opredjeljenje dosljednog životnog svjedočenja sustava vrijednosti vlastitog vjerskog identiteta, kojem su brojni kršćani tijekom povijesti bili vjerni sve do mučeništva.

Sudjelovanje na misi i pitanje savjesti

7. Zacijelo bi odgovorni društveni čimbenici u našem društvu pri donošenju odluka ili preporuka vezanih uz vjerničko sudjelovanje u crkvi na svetim slavlјima u vrijeme zaraze trebali imati na umu da obustavama ili ograničavanjima okupljanja zadiru u područje savjesti te se zapitati je li mogu očekivati od biskupa, svećenika i drugih vjernika da provode odredbe koje

su u suprotnosti s njihovim vjerničkim identitetom. Naime, crkvenim službenicima zadaća je okupljati vjernike u crkvi, a ne ograničavati njihov dolazak te onaj tko izdaje propise vezane uz to pitanje treba provjeriti jesu li oni realni i provedivi. To se odnosi i na slučajevе kad javni dužnosnici donose preporuke o tome što će se pjevati u liturgijskim slavlјima, kako će se vršiti neki liturgijski čini, koliko će vjernika biti u crkvi i kako će se ondje ponašati, kad određuju prenošenje svetih slavlja putem digitalnih medija te očekuju da ih biskupi oblikuju u odredbe, a svećenici provode. Crkveni službenici imaju poslanje promicati slavu Božju i služiti joj, a ne odvraćati vjernike od dolaska na sveta slavlja niti ih ograničavati, zabranjivati pjevanje ili bilo što drugo što im je obveza prema Bogu. U tom slučaju zavrĳedili bi Isusov prijekor: »Napustili ste zapovijed Božju, a držite se predaje ljudske« (Mk 7,8). Sudjelovanje na svetoj misi nije disciplinsko, pravno ili samo moralno pitanje, nego identitetsko pitanje svakog vjernika te ga crkveni službenici nemaju pravo oslobođiti od toga da živi u skladu s biti svoje vjere, na isti način kao što ih mogu odriješiti od disciplinske obveze posta i drugih vjerskih dužnosti iste vrste. O tome može odlučiti samo vjernik po vlastitoj savjesti, provjerivši je li to za njega moguće ili nemoguće, je li spriječen to ostvariti ili nije.

Mjere sigurnosti i duhovni imunitet

8. Kako bi se izbjeglo zalaženje javnih dužnosnika na područje mjerodavnosti vjere u oblikovanju protupandemijskih mjera, bilo bi mudro među epidemiološke i druge stručnjake koji ih donose uključiti i stručnjake za pitanja vjerskog identiteta. Naime, u vrijeme kad je ljudima potrebna posebna

duhovna snaga koja pridonosi njihovu cjelovitom imunitetu, ne bismo se smjeli olako odreći dobrobiti kojoj pridonosi Crkva.

Ovo božićno razmišljanje o mogućnosti biti vjernik u doba pandemije ne želi ni najmanje obezvrijediti mјere koje se poduzimaju za obranu od zaraze koronavirusom i obeshrabriti ljude da ih provode, među ostalim i cijepljenjem koje će uskoro biti omogućeno, nego se zauzima da se pri tom poštuje specifičnost Crkve, kao što se to s pravom čini s bolnicama, školama, trgovinama i drugim ustanovama bitinima za naš život i društvenu zajednicu. Osim toga, navedenom razmišljanju cilj je potaknuti katolike i sve druge dobromjerne građane da u oblikovanju javnog mnijenja o pitanjima vezanima za zarazu koronavirusom uključe i vjernička mjerila u skladu s načelom koje smo zastupali od početka ugroze koronavirusom: »Ništa vjerničkog ne dokidati, nego prilagoditi.« Katolik se zacijelo može tako prilagoditi poštivanju mјera protiv zaraze koronavirusom da se ne odrekne svoga vjerničkog identiteta i da to od njega nitko ne zahtjeva zbog bilo kojeg razloga.

Molim Božji blagoslov za sve vjernike da u ovo izvanredno vrijeme ne oslabe u svojoj pripadnosti Bogu i Crkvi, nego u božićnom otajstvu pronađu nadahnucu i ohrabrenje za obnovljenu vjernost Bogu kojem su povjerili svoju sudbinu.

Uz srdačan pozdrav u Gospodinu – vaš požeški biskup

+ Antun Tomović

Požega, 20. prosinca 2020.

Apostolsko pismo pape Franje o 150. obljetnici proglašenja sv. Josipa zaštitnikom Crkve

Ovaj najnoviji dokument redovitog Učiteljstva pape Franje o svetom Josipu, zaručniku Blažene Djevice Marije, objelodanjen je na svetkovinu Bezgrješnog Začeća BDM, 8. prosinca.

Povod je naznačen u samom naslovu: Apostolsko pismo *Patris corde* (Očinskim srcem) Svetog Oca Franje prigodom 150. obljetnice proglašenja Svetog Josipa zaštitnikom sveopće Crkve. Naime, 8. prosinca 1871. godine papa Pio IX. proglašio je sv. Josipa zaštitnikom Katoličke Crkve. Ovim dokumentom papa Franjo se nadovezuje na bogato papinsko Učiteljstvo o svetom Josipu od spomenutog Pia IX. sve do Ivana Pavla II. Cilj dokumenta naznačio je sám papa: »Cilj ovoga Apostolskog pisma je da poraste ljubav prema ovom velikom Svecu, da nas potakne da vapimo za njegov zagovor te da naslijedujemo njegove kreposti i njegov zanos«. Papa Franjo svjedoči da je želja napisati ovo pismo u njemu rasla tijekom pandemije covida-19 u uvjerenju da nam sv. Josip svojim moćnim zagovorom može mnogo pomoći u prevladavanju globalne krize uzrokovane spomenutom pandemijom, kao i u mnogim drugima nevoljama i izazovima s kojima se suočavamo u svom osobnom životu i na koje nailazi Crkva u svom poslanju u suvremenom svijetu.

Nakon uvodnog paragrafa, u kojem daje jezgrovit prikaz Josipova lika u sva četiri evandelja, papa na temelju biblijskog svjedočanstva, crkvene predaje i pučke pobožnosti te prethodnoga crkvenog učiteljstva iznosi, kako on sám veli »nekoliko osobnih misli o tom izvanrednom liku, koji je tako blizak ljudskom stanju svakoga pojedinog od nas«. Te svoje misli sažeо je u sedam značajki Josipova očinstva. Papa nas tako podsjeća i poučava da je sv. Josip: (1), ljubljeni otac, (2) otac u nježnosti, (3) otac u poslušnosti, (4) otac u prihvaćanju, (5) otac kreativne hrabrosti, (6) otac radnik i (7)

Čak je i kroz Josipove strahove djelovala Božja volja, njegova povijest i njegov plan. Josip nas stoga uči da vjera u Boga uključuje i vjeru u to da on može djelovati i kroz naše strahove, ranjenosti i slabosti. Također, uči nas da se usred životnih oluja nikada ne smijemo bojati dopustiti Gospodinu da upravlja našim putem. Ponekad želimo imati potpunu kontrolu, ali Bog uvijek vidi širu sliku.
(iz Apostolskog pisma)

otac u sjeni. Iz njegova govora izranja lik sv. Josipa koji je kao Marijin djevičanski muž i Isusov zemaljski otac, kao glava Svetе obitelji, kao vrijedni radnik i odgovorni vjernik Isusa nježno ljubio, čuvao, branio, odgajao i usmjeravao prema izvršenju poslanja zbog kojega ga je nebeski Otac poslao na svijet. U suvremenom društvu u kojem je očinjstvo u velikoj krizi, papa Franjo pred nas stavlja lik sv. Josipa sa željom da po njegovu primjeru i zagovoru lik oca ponovno zadobije svoje središnje mjesto osobe koja je nezamjenjiva za skladni život obitelji i za cijeloviti odgoj djece, napose sinova. U završnom paragrafu papa govori o značenju i potrebi zagovora svetacâ, i zaključuje kratkom molitvom sv. Josipu. Ovo apostolsko pismo svojom jezgrovitošću, prepoznatljivom neposrednošću i pastoralnom usredotočenošću pape Franje daje novi poticaj štovanju sv. Josipa u Crkvi udahnjuje mu novu svježinu.

Zbog svoje uloge u povijesti spasenja, sveti Josip je otac kojega je kršćanski narod oduvijek volio, što dokazuje činjenica da su mu posvećene brojne crkve u cijelom svijetu; da su mnogi vjerski instituti, bratstva i crkvene skupine nadahnuti njegovom duhovnošću i nose njegovo ime; te da se u njegovu čast već stoljećima razvijaju mnogi izrazi pobožnosti. Brojni su mu sveci i svetice bili jako odani, među kojima se ističe Terezija Avilska, koja ga je izabrala za svog zagovornika i posrednika, često mu se preporučujući i tako zadobivajući i sve milosti koje je od njega tražila. Ohrabrena vlastitim iskustvom, svetica je uvjeravala i druge da njeguju istu odanost.

(iz Apostolskog pisma)

MOLITVA SVETOM JOSIPU

Zdravo, Čuvaru Otkupiteljev,
Zaručniče Blažene Djevice Marije.
Tebi je Bog povjerio svoga jedinoga Sina;
U te je Marija pohranila svoje povjerenje;
uz tebe je Krist postao čovjekom.

Blaženi Josipe, podari i nama svoje očinstvo i vodi nas putem života.
Pribavi i nama milost, milosrđe i odvažnost i brani nas od svakoga zla. Amen.

papa Franjo

Biskup čestitao Židovima blagdan Hanuke

Prijevod blagdana Hanuke, biskup Antun Škvorčević, predsjednik Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog uputio je Kotelu Da-Donu, glavnom Rabinu Židovske vjerske zajednice Bet Israel u Hrvatskoj te Lucianu Moši Preleviću, glavnom rabinu Koordinacije židovskih općina u Republici Hrvatskoj sljedeći čestitku:

»Blagdan Hanuke podsjeća na događaj kad je malobrojna skupina neslomljivih junaka pod

vodstvom Jehude Makabija – Jude Makabejca izvojevala slobodu i zauzela se za slavu Božju očišćenjem jeruzalemскогa hrama i paljenjem svjetla, koje je iz malo ulja potrajalo osam dana. Svojom neizmjernošću i neuhvatljivošću sloboda i svjetlo svjedoče o njihovu Stvoritelju te su izazov osmoga, novoga dana koji snažno povezuje Židove i kršćane, pokrećući ih na zajedničko zauzimanje za kulturu slobode i svjetla u njihovu najdubljem smislu.

S navedenim raspoloženjem vjere od srca čestitam Hanuku Vama, Vašoj obitelji, suradnicima i svim drugim članovima Vaše zajednice. Molim Svemogućega da ne prestane ostvarivati čudo svjetla u savjestima hrvatskih građana, te se u čistoci istinske slobode ostvaruje među njima zajedništvo izvornog dostojanstva što im ga je bog udjelio.

Uz izraze posebnog poštovanja, srdačno Vas i bratski u Gospodinu pozdravljam.«

Završetak Godine Božje riječi u Požegi

Posljednje nedjelje liturgijske godine, na svetkovinu Krista Kralja svega stvorenog, 22. studenog biskup Antun Škvorčević u zajedništvu sa svećenicima iz središnjih biskupijskih ustanova i župe sv. Terezije Avilske predvodio je u požeškoj Katedrali svečano euharistijsko slavlje kojim je završila i Godina Božje riječi u Požeškoj biskupiji.

kako je papa Franjo odlučio da treću nedjelju kroz godinu slavimo kao Nedjelju Božje riječi, što nas je potaknulo da od 26. siječnja do 22. studenog slavimo Godinu Božje riječi u Požeškoj biskupiji. Za njezin završetak uputio je vjernicima Pismo u kojem je zahvalio svima, a napose liturgijskim čitačima koji su se tijekom navedenog vremena jednom tjedno okupljali kako bi po metodi *lectio divina* usvajali Božju riječ, molili na njezin poticaj i od nje živjeli te na svetoj misi bili ne tek čitači, nego najvestitelji Božje riječi koja je odjeknula u njihovim srcima. Još je podsjetio kako je danas i spomenan sv. Cecilijs, zaštitnice crkvene glazbe te je katedralnom zboru čestito njihovu zaštitnicu.

Čuvar naših duša

Homiliju je biskup započeo riječima: »Vjerujem da netko i od vas osjeća poteškoću s obzirom na govor o Isusu Kristu kao kralju. Naime, suvremena kultura snažno je antropocentrična. U njezinu virtualnom pristupu svijetu, omogućenu digitalnom tehnologijom

kao da se potvrđuje absurdnost stvarnosti i Božja šutnja. Naspram pristupa suvremene kulture, vjernik iz Božje objave ima mogućnost prepoznati duboki smisao povijesti i vidljive stvarnosti koja ga okružje. Ulomak iz Knjige proroka Ezejkijela, koji smo čuli u prvom čitanju, prikazuje Boga klasičnom slikom pastira i kralja. Ljudski pastiri često su sebični i interesno usmjereni prema ovcama, više su najamnici i borci za vlastitu dobit nego zaljubljeni branitelji stada, kako prikazuje prvi dio današnjeg prorokova ulomka. No druga njegova slika je svijetla, preuzima je i Isus u Ivanovu evanđelju kao veliki Pastir i čuvar naših duša, prisutan u svom stalu ljubavlju i snažnim osjećajem za ovce. On je voda koji ih prati na putu, kako ga ocrtava i današnji otpjevni psalam, kraljevstvo koje se očituje njegovim vlastitim darivanjem na križu, kako tumači Ivan u prikazu Isusove muke. Valja uočiti glagole Gospodinove brige za ovce, navedene u današnjem prvom čitanju: tražiti, liječiti, poći u potragu za ovcama, skupiti raspršene, dovesti ih na pašnjake, odmoriti ih, tražiti izgubljenu, dovesti zalutalu, povezati ranjenu, liječiti bolesnu, napasati ih.«

Božji projekt spasenja

Biskup se potom osvrnuo na navijesteno evanđelje te je kazao: »Završni

dio ulomka iz Knjige proroka Ezejkijela pripravlja veličanstvenu scenu kralja-pastira u današnjem evanđelju: »A vama, ovce moje, ovako govorи Gospodin Bog: 'Evo me da sudim između ovce i ovce, između ovnava i jaraca!« Uvedeni smo tako u dva dijela Matejeva evanđeoskog prikaza, paralelne i suprotstavljene slike: jedna tamna, a druga svijetla. Ako prvo današnje čitanje slavi imanentnu prisutnost Gospodina usred svoga naroda, ovaj svečani evanđeoski scenarij uzvisuje njegovu onostranost koja nam pomaze otkriti duboki smisao povijesti, ono što nazivamo eshatološkim. Smisao koji Bog želi dati povijesti na koji poziva čovjeka nalazi se samo u ljubavi, čije se prvenstvo trajno provlači u evanđeoskom viđenju stvarnosti. Gospodin je sav zauzet na ovom projektu radosti, ljubavi i bratstva, šaljući među nas Sina, ali od svih traži naš vlastiti doprinos. Njegov poziv slijedi onaj tko ljubi bližnjega, prihvatajući tako Božji projekt spasenja.«

Završavajući homiliju, biskup je istaknuo: »Važnost Boga, važnost čovjeka, važnost povijesti i svemira tri su teme proslave Krista, kralja svega stvorenog. Današnja svetkovina potiče nas da tražimo neupitni Božji suverenitet, ne u daljini, nego u čovjekovo blizini, u njegovoj nutrini. Zapisao je Augustin u svojim Ispovijestima: »Bio si u meni i ja sam bio izvan sebe i tu sam te tražio, nasrećući nečisto na lijepa bića koja su twoja stvorenja. Ti si bio sa mnom, ali ja nisam bio s tobom; držala su me daleko od tebe stvorenja koja bez tebe ne bi uopće postojala. Ti si me zvao i vikao sve dok nisi probio moju gluhoću. Ti si sijevnuo i rasvjetlio me svojim svjetлом da bi odstranio moju sljepotu. Dodirnuo si me i gorim od želje za tvojim mirom.« Neka takvom svojom prisutnošću Isus Krist vrlada i u svima nama te bude naša konačna punina u vječnosti.«

Nakon popriče molitve biskup je pozvao okupljene vjernike da upute Bogu zahvalne poklike za sve milosti koje nam je dao u Godini Božje riječi, nakon kojih su svi oni odgovarali pjevajući geslo »Tvoja riječ nozi je moj svjetlik« te na kraju zajedno s njime izmolili Molitvu Godine Božje riječi.

Smisao koji Bog želi dati povijesti na koji, također, poziva čovjeka nalazi se samo u ljubavi, čije se prvenstvo trajno provlači u evanđeoskom viđenju stvarnosti. Gospodin je sav zauzet na ovom projektu radosti, ljubavi i bratstva, šaljući među nas Sina, ali od svih traži naš vlastiti doprinos, poručio je biskup Škvorčević.

Dvadeset i deveta obljetnica

U nedjelju, 13. prosinca na dvadeset i devetu obljetnicu razaranja Gospinog svetišta u Voćinu i ubojstva 47 njegovih nedužnih građana, održan je, uz pridržavanje epidemioloških mjera, molitveni spomen u Voćinu i 12. Hodočašće hrvatskih branitelja, vojske i policije.

Program prilagođen izvanrednim okolnostima predvodio je biskup Antun Škvorčević na otvorenom prostoru pokraj voćinske crkve uz Memorijal voćinskim žrtvama »U Majčinu naručju«.

Biskup je u svojoj uvodnoj riječi kazao: »Na treću nedjelju došašća u cijeloj Hrvatskoj slavimo Nedjelju Caritasa, kada molitvom i novčanim darom želimo posvjedočiti svoju suosjećajnu blizinu našoj braći i sestrama u potrebi. Vjernicima Požeške biskupije uputio sam tom prigodom Pismo pod naslovom »Ljubavlju služite jedni drugima«, sa zahvalnošću za plemenitost koju svjedoče nevolnjima i ohrabrenjem u dalnjim nastojanjima. Svoju molitvu proširujemo danas u Požeškoj biskupiji na sve žrtve koronavirusa, preminule od Covid-a 19, na njihove obitelji i one koji im požrtvovno služe u bolnicama ili u svojim domovima. Mi pak, koji smo danas u ograničenom broju zbog ugroze koronavirusom došli u Voćin na hodočašće, želimo ih sve povjeriti brižnoj ljubavi Isusove Majke i moliti je da se svojim moćnim zagovorom zauzme kod Boga te nas osloboди pandemije«, kazao je biskup te pozdravio sve nazočne kao i one koji spomen-slavlje prate putem Hrvatskoga katoličkog radija i izravnog internetskog prijenosa na web portalu i facebook stranici Požeške biskupije.

Glas - a ne riječ

Potom je nastavio: »Pozdrav poštovanja i suosjećanja upućujem obiteljima voćinskih žrtava i poginulih branitelja, članovima HVIDRE, predstavnicima hrvatskih branitelja, hrvatske policije i vojske te javnim dužnosnicima i njihovim predstavnicima s državne i lokalne razine. Neka Gospodin osposobi naše srce da bismo raspoloženjem kojim je Marija stajala pod

križem uz mogli moliti za žrtve Božji mir, za njihove najbliže utjehu, za zločince obraćenje. U molitvu uključimo i nazočne i sve druge hrvatske branitelje, vojnike i policajce, napose one koji su zbog ratnih posljedica u teškim duhovnim, zdravstvenim ili materijalnim nevoljama, da Božjim svjetlom i snagom u duši budu izlijeceni od nutarnjih rana. Ovaj Memorijal pred kojim stojimo, podignut na spomen voćinskim žrtvama, izraz je naše vjere u Božje milosrđe za sve počinjeno зло, očitovanje nade u pobedu života nad smrću onih koji su ubijeni i svjedočenje ljubavi onima koji su položili svoje živote za našu slobodu. Podsetimo se imena svih 47-ero ubijenih na današnji dan teške 1991. godine u Voćinu.« Potom su Leonardo Đaković i Miroslav Paulić, profesori Katoličke gimnazije u Požegi pročitali imena voćinskih žrtava a voćinski mladi upalili svjeće i položili vijenac.

»Dragi hrvatski branitelji! U vrijeme obrane slobode domovine bili ste svjedoci svjetla i glas koji je bio oblikovan u riječ time što ste očitovali spremnost da položite svoj život za druge, za našu slobodu. To je vaše dostojanstvo koje i na ovom hodočašću prepoznajemo i za koje vam zahvaljujemo!« poručio je biskup.

Usljedila je sveta misa za duše poginulih koju je na otvorenom prostoru pokraj svetišne crkve kod Memorijala predvodio biskup Antun. Započinjući homiliju, rekao je: »Ovo hodočašće ima posebno značenje, jer se zajedno s Isusovom Majkom sabranim vjerničkim srcem uključujemo u razgovor koji je pokrenuo Ivan Krstitelj u današnjem evangeliju. Hodočašće pomaže da hrvatski branitelji i svi drugi njegovi sudionici svjedoče kako nisu duhovno umrтvleni, ravnodušni promatrači u Hrvatskoj dok vlada ugroza koronavirusom i druge nevolje. Želio bih na temelju svetih čitanja podsjetiti samo na nekoliko životno važnih sastavnica našeg postojanja, a to su: svjetlo, glas i riječ. Reći će netko: bezznačajne teme za teško doba! No, ipak poslušajte. Izvješćuje nas evangelije da je Ivanu Krstitelju na obali rijeke Jordana stigla iz Jezrele visoka delegacija svećenika i

levita, poslana od židovskih glavara, kako bi mu postavila ne baš dobro-namjerno pitanje: »Tko si ti?« Naime, tadašnje je židovsko društvo zbog različitih gubitničkih procesa snažnije isčekivalo dolazak Mesije – Krista, Božjeg pomazanika i izaslanika koji će povesti narod putem ostvarenja svih Božjih obećanja, primljenih tijekom povijesti i uspostaviti njegovo kraljevstvo pravde i mira. Duhovno velik a skroman, Ivan odgovara: »Ja nisam Krist«, nisam svjetlo, nego svjedok za svjetlo, nisam riječ, nego glas.«

Svjedok svjetla - a ne svjetlo

Zatim je biskup ustvrdio: »Naime, glas je u službi riječi a svjedok svjetla u službi svjetla. Glas je zvuk koji dopire samo do ušiju, ostaje na površini našega bića, a riječ je glas ispunjen, kodiran sadržajem jedne osobe, posreduje samu osobu koja progovara, prodire u srce, zahvaća dubinu bića, dajući smis-

voćinskih stradanja

»Isus Krist želi danas u Voćinu na ovom hodočašću prigodom spomena njegovih 47 nedužno ubijenih ljudi i razorenog svetišta postati u nama Prisutnost koja oslobađa od mržnje i osvete, osposobljava za praštanje i milosrđe«, istaknuo je biskup Antun.

Isusa i Ivana Krstitelja nisu sebe stavlili u prvi plan, na prvo mjesto, nego su u službi drugoga i na taj način stizu dalje do površine života, ulaze u dublju dimenziju postojanja, i od nje žive. Oni su proroci, kakvih je osobito potrebno našem suvremenom društву. Isus Krist želi danas u Voćinu na ovom hodočašću prigodom spomena njegovih 47 nedužno ubijenih ljudi i razorenog svetišta postati u nama Prisutnost koja oslobađa od mržnje i osvete, osposobljava za praštanje i milosrđe. Želi nas na taj način uspostaviti za svjedočke svjetla, i glas koji je postao riječ ljubavi, učiniti nas spremnima da vlastitim darivanjem sebe samih za drugoga djelotvorno pobjeđujemo i najteža stanja našeg postojanja.«

Dan molitve za žrtve koronavirusa

Biskup je potom povezao doprinos hrvatskih branitelja u obrani naše slobode i medicinskih djelatnika koji danas stoje na crti obrane od zaraze koronavirusom, kazavši: »Dragi hrvatski branitelji! U vrijeme obrane slobode domovine bili ste svjedoci svjetla i glas koji je bio oblikovan u riječ time što ste očitovali spremnost da položite svoj život za druge, za našu slobodu. To je vaše dostojanstvo koje i na ovom hodočašću prepoznajemo i za koje vam zahvaljujemo! Uvjeren sam da vi i danas u novim okolnostima zajedno sa svima nama vršite dragocjenu zadaću traganja za opredjeljenjima koja daju smisao našem postojanju. Vaše plemenito djelo u vrijeme koronavirusa na svoj način nastavljaju naši medicinski djelatnici na prvoj crti pomaganja obojelima od Covida 19. Oni su u ovom tre-

nutku posebni svjedoci svjetla, koji su od glasa postali riječ, djelo, ljubav, žrtva koja spašava oboljele od straha i nemira, bolesti i smrti. Dok im danas na Dan molitve za žrtve koronavirusa u Požeškoj biskupiji na osobit način zahvaljujemo, povjeravamo ih Isusovoj Majci da moli za njih snagu duha kojom će, sjedinjeni s Isusovim predanjem za nas, i oni biti pobjednici ljudskog dostojanstva i ugroze bolešću.«

Produbljujući svoju tvrdnju sadržajem današnjih liturgijskih čitanja, biskup je istaknuo: »Svjedoci svjetla i glas koji postaje riječ smisla i pobjede nad raznovrsnim nemoćima također su svi oni ljudi u našoj domovini koji ne razmišljaju prvo o sebi, nego o onima čije su potrebe takve da ne mogu bez njih opstati, a to su sve vrste siromašnih, osamljenih, starih, bolesnih ljudi. Čuli smo u prvom čitanju starozavjetnog proroka Izajiju koji nam tumači kako je on u teško doba babilonskog sužanstva snagom Duha Svetoga primio poslanje navijestati radosnu vijest siromasima, iscjeliti srca slomljena, zarobljenicima proglašiti slobodu, sužnjima oslobođenje, proglašiti godinu milosti Gospodnje, razveseliti ožalošćene (usp. Iz 61,11-2). Sveti Pavao pak na sličan način u današnjem drugom čitanju tumači Solunjanima što im je poslanje kao kršćanina i kaže: »Uvijek se radujte! Bez prestanka se molite! U svemu zahvaljujte! (...) Duha ne trinite, proroštva ne prezirite! Sve provjeravajte: dobro zadržite, svake se sjene zla klonite« (1 Sol 5, 16-21).«

Caritas je stil života

Biskup Antun je upozorio kako je svim kršćanima zadaća djelovati karitativno pa nastavio: »Nedjelja Caritasa želi u nama još snažnije probuditi svijest o mogućnosti da ne živimo površno u svojoj samodostatnosti i sebičnosti,

zadovoljavajući se kratkotrajnim užitcima. Caritas nije nešto što se usput od vremena do vremena čini, nego stil života, utemeljen u vjernosti Bogu, predanosti jednih za druge, u obitelji i društvu, u školi i na radnom mjestu, u znanosti i kulturi, u politici i medicini. Sveti nije teško učiniti boljim ako računamo s Bogom i odvažnije se opredjeljujemo biti svjedoci Svjetla koje je Isus Krist, i glas darovan onome koji je Riječ te po nama On ostvaruje pobjedu života, smisao postojanja. Zahvaljujem brojnim caritasovim volonterima na nacionalnoj, biskupijskoj i župnoj razini što to razumiju i oko tog se trude, požrtvovno i ustajno, skrovito i tiho, daleko od medijske pozornosti.«

Na svršetku misnog slavlja biskup je pred likom Gospe Voćinske izmolio čin povjere Isusovoj Majci. Zahvalio je svima nazočnima što nisu dopustili da se ovo hodočašće zbog izvanrednih okolnosti dokine, nego su željeli očitovati svoje poštovanje i ljubav prema voćinskim žrtvama i hrvatskim braniteljima. Izrazio je zahvalnost nazočnom saborskem zastupniku Josipu Đakiću, izaslaniku predsjednika Hrvatskog sabora, brigadiru Niki Juriju, izaslaniku predsjednika Republike Hrvatske, Vladimиру Bergmanu, izaslaniku Ministra hrvatskih branitelja, brigadiru Stjepanu Krešiću, izaslaniku Ministra obrane te svima ostalima koji obnašaju različite javne službe na nacionalnoj i lokalnoj razini. Osobitu pak zahvalnost izrekao je Predragu Filiću, načelniku Općine Voćin, Mati Bubašu, predsjedniku HVIDR-e Virovitičko-podravske županije, Iliju Nikoliću, predsjedniku HVIDR-e Slatine te Siniši Kneževiću i Nenadu Križiću iz Policijske uprave Virovitičko-podravske županije za njihov doprinos u organiziranju hodočašća zajedno s voćinskim župnikom i voditeljem Svetišta Ivanom Ereizom.

Obljetnica utemeljenja požeškoga Stolnog kaptola

Misnim slavljem u požeškoj Katedrali, i 1. prosinca proslavljena je obljetnica utemeljenja Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi.

Z bog ograničenja broja sudionika epidemiološkim mjerama na slavlju su od kanonika sudjelovali samo kanonik lektor Josip Krpeljević, koji je predvodio slavlje, i kanonik kantor Mladen Štivin, ujedno i župnik župe sv. Terezije Avilske u Požegi. U homiliji je kanonik lektor podsjetio na osnivanje požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra na današnji dan 1999. godine, istaknuo je njegovo značenje za Katedralu kao prvu i glavnu crkvu u Požeškoj biskupiji te je pozvao sudionike slavlja da svojim molitvama zahvale Bogu i sv. Ivanu Pavlu II., utemeljitelju Požeške biskupije, za sve ono dobro što je ova crkvena ustanova nastojala činiti u minulih dvadeset godina. Zahvalio je požeškom biskupu msgr. Antunu Škovorčeviću za inicijativu da se srednjovjekovni Zborni

kaptol sv. Petra u Požegi obnovi pod svojim povijesnim imenom. Također je zahvalio prvoj šestorici kanonika na čelu s prepoštom msgr. Josipom Devčićem, sada umirovljenim kanonikom, za njihov doprinos, a preminule kanonike preporučio je vjernicima u molitve.

Potaknut navještajem nade proroka Izaije u prvom čitanju i Isusovim riječima hvale, koje je u evanđeoskom ulomku uputio Ocu nebeskom, što je otajstva kraljevstva Božjega objavio malenima, potaknuo je sudionike slavlja da u ovo sveto vrijeme došašća i u okolnostima pandemije osnaže svoju povezanost sa Crkvom u kojoj već ovdje na zemlji niču mladice Božjega kraljevstva koje dolazi, napose po sudjelovanju na misnim i drugim slavljima u požeškoj Katedrali.

Sjednica požeškoga Stolnog kaptola sv. Petra

U Dvorani sv. Lovre Biskupskog doma u Požegi, 9. prosinca održana je redovita jesenska sjednica Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi. Predsjedao je prepošt Ivica Žuljević, a uz kanonike u njoj je sudjelovao i biskup Antun Škovorčević.

Nakon molitve Trećeg časa prepošt Žuljević pozdravio je biskupa Antuna i nazočne kanonike. Kazao je da u skladu sa Statutom kanonici na svršetku godine trebaju razmotriti pojedina pitanja iz djelovanja Kaptola, podnijeti izvještaj o izvedenim radovima na održavanju i obnovi katedrale i vršenju bogoslužja. Predstavljajući dnevni red sjednice, prepošt je istaknuo da je središnja točka prijedlog nadopune Statuta Stolnog kaptola sv. Petra u Požegi.

Pridružujući se prepoštovim pozdravnim riječima, biskup je spomenuo da su kanonici Nikola Jušić i Mario Sanić prethodnih dana proslavili blagdan svojih nebeskih zaštitnika te

im je čestitao imendan. Podsjetio je na preminule, posebno preč. Vladu Vrarga, prvog preminulog kanonika čija je godišnjica smrti 13. prosinca. Također ih je podsjetio na sedmoricu svećenika Požeške biskupije koji su ove godine preminuli, a među njima je i novogradiški župnik Branko Gelemanović koji nas je iznenada napustio minulog petka, te ih je potaknuo da sve njih preporuče Gospodinu. Biskup je spomenuo kako se na dnevnom redu današnje sjednice nalazi prijedlog nadopune Statuta Stolnog kaptola koji nije mijenjan od 2005. godine, obrazloživši da je to potrebno učiniti jer su se u međuvremenu promijenile pojedine okolnosti, među ostalim i u upravi vlastitih

i povjerenih vremenitih dobara: Stari Grad u Kaptolu, Riznica požeške Katedrale i Dijecezanski muzej. Zahvalio je kanonicima na svemu što nastoje činiti u svojim službama sukladno Statutu, napose prepoštu za inicijative i zauzeće djelovanje na više razina u suradnji s drugima.

Na sjednici je najprije razmotren tekst nadopunjene Statute, koji je nakon rasprave jednoglasno prihvaćen, te je zaključeno da prepošt u skladu s odredbom važećeg Statuta pisanim putem od dijecezanskog biskupa za traži njegovo odobrenje. Prepošt je zatim podnio izvještaj o izvršenim radovima u 2020. godini na obnovi požeške Katedrale. Riječ je o konzervatorsko-restauratorskim radovima na baroknim klupama i ispovjedaonici, te o projektnoj dokumentaciji za sanaciju krovišta Katedrale koje je izloženo velikoj opasnosti da ga vjetar odnese. Kanonici su usvojili predloženi plan radova u 2021. godini, koji uz financijsku pomoć Ministarstva kulture i Požeške biskupije predviđa prvu fazu sanacije krovišta Katedrale, nastavak konzervatorsko-restaurator-

ske obnove ispovjedaonica i sakristijskog namještaja, te građevinske radeve u ladi i svetištu barokne crkve sv. Jurja u Starom gradu u Kaptolu, kao i arheološka istraživanja u prostoru kaptolske tvrđave. Prepošt je izvjestio kanonike da je Znanstveno stručni simpozij o povijesti Požeškog zbornog kaptola sv. Petra, koji se trebao održati 30. studenog, zbog pogoršanog epidemiološkog stanja odgođen i da će održati koncem travnja iduće godine.

Kanonici su usvojili predloženi plan građevinskih i restauratorskih radova u 2021. godini, koji uz financijsku pomoć Ministarstva kulture i Požeške biskupije predviđa prvu fazu sanacije krovišta Katedrale, nastavak konzervatorsko-restauratorske obnove ispovjedaonica i sakristijskog namještaja, te građevinske radeve u ladi i svetištu barokne crkve sv. Jurja u Starom gradu u Kaptolu, kao i arheološka istraživanja u prostoru kaptolske tvrđave.

Arhiđakonatski susreti svećenika o Enciklici »Fratelli tutti«

Jesenski regionalni, odnosno arhiđakonatski susreti trajne formacije svećenika Požeške biskupije, sukladno biskupijskom pastoralnom načelu u vrijeme pandemije koronavirusa »ne dokidati, nego prilagoditi«, održani su od 9. do 13. studenog.

UDaruvaru 9. studenog sastali su se svećenici Zapadnoslavonskog arhiđakonata pod vodstvom Milana Vidakovića, arhiđakona i župnika župe sv. Luke Evangeliasta u Novskoj; u Slatini 10. studenog okupili su se svećenici iz Slavonsko-podravskog arhiđakonata pod vodstvom Vladimira Škrinjarića, arhiđakona i župnika u Podravskoj Moslavini; u Novoj Gradiški sastali su se 12. studenog svećenici iz Pošavskog arhiđakonata pod vodstvom Antuna Prpića, arhiđakona i župnika u Brodskom Stupniku, a 13. studenog u Velikoj imali su svoj susret svećenici iz Katedralnog arhiđakonata pod vodstvom Dražena Akmačića, arhiđakona i župnika u Vetovu, na kojem je sudjelovao i biskup Antun Škvorčević. Na programu je sudjelovao ograničen broj svećenika prema dogovoru dekana u svakom dekanatu kako bi se izbjegla mogućnost da u slučaju pojave zaraze svi svećenici pojedinog arhiđakonata moraju u izolaciju.

Svjedočenje duhovne blizine

Ovogodišnji jesenski susreti trajne formacije svećenika Požeške biskupije bili su posvećeni enciklici pape Franje »Fratelli tutti – »Svi smo braća« i instrukciji »Pastoralno obraćenje« Kongregacije za kler. Mladi svećenici iz pojedinog arhiđakonata pripravili

su prikaz dvaju spomenutih crkvenih dokumenata: u Daruvaru Ivan Rončević i Tomislav Sanić, u Slatini Ivan Certić i fra Mario Kuzminski, u Novoj Gradiški Marko Dušak i Kristijan Perić, u Velikoj Tomislav Dokoza i Josip Prpić. Svi spomenuti predavači uručili su pisani tekst svoga izlaganja nazočnim svećenicima a dekani su ih proslijedili i onim svećenicima koji nisu sudjelovali na susretu. Pored toga, na isti način svim svećenicima predana je grada koju je pripravio Biskupski ordinarijat u Požegi a koja će im pomoći da prikaz što su ga primili od predavača nadopune teološko-pastoralnim promišljanjima. U navedenoj gradnici se tekst o enciklici »Fratelli tutti« jednoga od najbližih suradnika pape Franje, o. Antonija Spadara, a o instrukciji »Pastoralno obraćenje« tumačenje kardinala Beniamina Stelle, prefekta Kongregacije za kler, s kojim

je povezan i dodani tekst o pitanju priloga za misne nakane i druge sakramente prema Zakoniku kanonskoga prava. Svećenici su među ostalim razgovarali i o organiziranju božićnih ispovijedi te o božićnom blagoslovu domova u sadašnjim okolnostima. Program je u svim arhiđakonatima završio zajedničkom molitvom pred Presvetim u crkvi.

Na susretu svećenika Katedralnog arhiđakona u Velikoj biskup Antun izrazio je radost što može biti s njima. Istaknuo je da okupljanjima trajne formacije svećenici svjedoče ponajprije međusobnu duhovnu blizinu utemeljenu u sakramantu svetoga reda i zajedničkom poslanju, koju nikakva fizička distanca, pa ni ona koju traži oprez od zaraze koronavirusom ne može umanjiti. Podsetio je na veliki napor na različitim svjetskim stranama i razinama da se odgovori na ugrozu koronavirusa i pronade cijepivo koje će ga pobijediti. Kazao je kako papa Franjo u enciklici »Fratelli tutti« podsjeća na mnogobrojne druge ugroze prisutne u čovječanstvu koje nam prijeće da bismo međusobno živjeli kao braća i sestre. Ustvrđio je kako nas Sveti Otac želi potaknuti da sličnim žarom kojim se čovječanstvo nastoji obraniti od opasnosti koronavirusa upnemo sve snage u traganju za odgovorima na pitanje mira, pravednosti, gospodar-

skog napretka, rata i ekologije, te da na navedene planetarne probleme nitko od svećenika ne smije ostati ravnodušan.

Evandeoski odgovori

Biskup je još istaknuo da papa Franjo ne analizira negativno stanje u svijetu da bi ga osudio, nego da bi promaknuo evandeoske odgovore u službi promjena koje čovječanstvo treba poduzeti da bi svi ljudi živjeli kao braća u socijalnom prijateljstvu. Kazao je da je to na tragu i naviještenog kratkog čitanja u današnjem Trećem času iz Poslaničke Rimljanim, gdje Apostol uvjerava kako nikome ne valja uvraćati zlo za zlo, nego ga dobrim pobijediti. Biskup je dodao kako je to božanska metoda očitovana u Isusu Kristu kad je sebe posve dao za nas te je ohrabrio svećenike neka je nastoje ostvarivati u međusobnim odnosima i u svom poslanju.

Potom je na temelju jednog intervjua kardinala Beniamina Stelle, prefekta Kongregacije za kler, razjasnio određena pitanja, napose misnih intencija o kojima je riječ u instrukciji »Pastoralno obraćenje«. Na svršetku je biskup zahvalio svećenicima što u sadašnjim izazovnim okolnostima nastoje vjerno ostvarivati svoje poslanje, istaknuvši da je svako vrijeme posebna prigoda da evandeoskim svjetлом obasjamo ljudske životne situacije.

Biskup je zahvalio svećenicima što u sadašnjim izazovnim okolnostima nastoje vjerno ostvarivati svoje poslanje, istaknuvši da je svako vrijeme posebna prigoda da evandeoskim svjetлом obasjamo ljudske životne situacije.

Sjednica Prezbiteralskog vijeća

UDvorani bl. Alojzija Stepinca Biskupskog doma u Požegi 30. listopada održana je sjednica Prezbiteralskog vijeća Požeške biskupije. Nakon molitve Trećega časa, pozdravljajući vijećnike i druge sudionike sjednice, biskup Antun Škvorčević kazao je da zajedno s njima želi zahvaliti Bogu za prevažnu i utješnu činjenicu: »U svim okolnostima života, uključujući i sadašnje stanje pandemije koronavirusa, mi smo Crkva Isusa Krista i naše se poslanje trajno ostvaruje inicijativom uskrstloga Isusa Krista u snazi njegova Duha.« Ustvrdio je da o tom na svoj način govori i pisac Knjige Ponovljenog zakona u ulomku kratkog čitanja današnjeg Trećeg časa koji veli da nas Bog na našem životnom putu nosi kao što otac nosi svog sinčića. Podsetivši vijećnike na poslanje koje im je Bog udijelio po sakramentima krštenja i svetog reda, biskup im je zahvalio za sve ono što zajedno s drugim svećenicima Požeške biskupije nastoje činiti u trenutnim okolnostima našeg postojanja, obilježenima krvkošću, slabošću, i u konačnici smrću.

Svjedočiti evanđelje

Istaknuo je da za naše evangelizacijsko djelovanje ne smijemo čekati bolju i ljepešitu situaciju od sadašnje, ustvrdivši da je svaka zdravstvena, gospodarska, politička ili neka druga situacija prigodna za navještanje i svjedočenje evanđelja. Osvrnuo se na iskustvo koje smo tijekom potpune obustave okupljanja u crkvama prošlog proljeća stekli u traganju za načinom kako pastoralno djelovati u stanju ugroze koronavirusom, ponovivši načelo »ne dokidati, nego prilagoditi« kojim smo se vodili tijekom spomenutog vremena. Zahvalio je onim vjeroučiteljima i svećenicima koju su na čelu s Pastoralnim centrom nasto-

Biskup je istaknuo da evangelizacijsko djelovanje ne može čekati bolju i ljepešitu situaciju od sadašnje, ustvrdivši da je svaka zdravstvena, gospodarska, politička ili neka druga situacija prigodna za navještanje i svjedočenje evanđelja.

jali tražiti mogućnosti da u Požeškoj biskupiji i u okolnostima pandemije na različite načine budemo povezani s vjernicima, osobito kroz prijenose misnih slavlja i pobožnosti te online kateheza u pripravi za slavlje prve svete pričesti i krizme. Kazao je da na tom pozitivnom iskustvu želimo gra-

diti i ove pastoralne godine, kako je to zaključeno na prethodnoj sjednici Prezbiteralskog vijeća, a prema planu i programu župne kateheze u pripravi za prvu pričest i potvrdu koji je predstavljen na Biskupijskom danu minuloga 26. rujna. Napomenuo je kako je u situaciji pandemije u okviru cijelog župnog pastoralnog, osim pitanja organiziranja i izvođenja župne kateheze, potrebno posebno se zauzeti za bolnički, odnosno bolesnički pastoral, kao i karitativno djelovanje. Rekao je da smo kao pomoć u razmišljanju o navedenim pastoralnim razinama na ovu sjednicu pozvali vjeroučiteljice Ana-Mariju Biršić Glibo i Tihani Petković, angažirane u izradi kateheza, tajnicu biskupijskog Caritasa Katariju Paulić i fra Kristijana Sinkovića, priora redovničke zajednice bolničkog reda Milosrdne braće i predsjednika Upravnog vijeća Specijalne bolnice za psihiatriju i palijativnu skrb Sv. Rafael na Strmcu koji je nedavno imenovan povjerenikom Požeške biskupije za bolnički pastoral. Spomenuo je kako će nam u navedenim nastojanjima od pomoći biti i poticaji pape Franje koji nas u svojoj novoj Enciklici »Fratelli tutti« s evandeoskih polazišta uvjerala da je i u sadašnjim podjelama među ljudima i narodima moguće živjeti u međusobnom bratstvu i u socijalnom prijateljstvu. Svim sudionicima zaželio je ugodan boravak i plodonosan rad.

Program župne kateheze

Tajnik Vijeća Robert Kupčak potom je procitao zapisnik posljednje sjednice Vijeća. U okviru središnje točke dnevnog reda »Pastoralno djelovanje

u okolnostima pandemije koronavirusa« vjeroučiteljice Ana-Marija Biršić Glibo i Tihana Petković su, iz skulptura rada s djecom u školi i župi, progovorele o »Župnoj katehezi i radu s djecom i mladima«. Iстиčući pozitivne činjenice angažiranja vjeroučitelja oko izrade katehetske grade za kandidate za prvu svetu pričest i potvrdu, izrazile su zadovoljstvo što je oblikovan jedinstveni plan i program župne kateheze za godinu neposredne priprave kandidata za spomenute sakramente. Njime se župnu katehezu u Požeškoj biskupiji nastoji smjestiti u one okvire koje joj daju crkveni dokumenti, imajući na umu njezin cilj i svrhu: uvođenje djece i mlađih u život po vjeri. Vjeroučiteljice su dodale kako mnoštvo različitih sadržaja u katehetskoj građi pripravnica za svete sakramente pomaže da promisle o sebi u svjetlu vjere i sakramenta za koji se pripravljaju te pronađu svoje mjesto u župnoj zajednici čemu posebno doprinose različite poveznice s aktivnostima u župnoj zajednici.

U raspravi biskup Antun je kazao kako je potrebno prihvati oblikovani plan i program župne kateheze zato što nas njihovo ostvarivanje u trenutnim okolnostima čini spremnima za svaku situaciju u kojoj se, s obzirom na epidemiološko stanje, kao Crkva možemo naći: za redovita okupljanja djece i mlađih u župi, za okupljanje dječomičnog broja kad je netko od pripravnika za sakramente u izolaciji s mogućnošću online rada s takvima, ili kad se možda cijela vjeroučiteljica skupina zarazi u župi ili školi pa se priprava nastavlja samo online. Istaknuo je kako se kroz spomenuti plan

Biskup je kazao kako u svim vremenima, a osobito u onima koja nisu lagana, trebamo znati posvjedočiti svoju osjetljivost za ljude u potrebi, što se očituje u promicanju karitativne djelatnosti u župi.

i program u izvanrednim okolnostima ostvaruje minimum katehetske priprave djece i mladih za svete sakramente te je on u tom smislu obvezan na razini svih župa u Požeškoj biskupiji, uključujući i sve ono što se pored toga može još učiniti. Postavljeno je pitanje trogodišnje priprave za sakrament svete potvrde koju predviđa Direktorij za pastoral sakramenata HBK-a, na što je odgovorenog kako ona nije dokinuta, nego u sadašnjim okolnostima prilagođena mogućnostima, ali da se ona ni u redovitim uvjetima ne smije shvatiti kao svrha samoj sebi. Zaključujući temu, biskup je kazao kako postoje različiti pristupi župnoj katehezi i da je potrebno razmišljati i raspravljati o izrađenom planu i programu kao i o samoj katehetskoj gradi zbog toga da dosegnemo razinu dostačne kvalitete rada s djecom i mladima, kako župna kateheza ne bi zaostajala za školskim vjerouaukom i mogla davati odgovor na suvremene potrebe djece i mladih te je ona podložna trajnoj doradi i popravljanju. Dodao je kako u tom smislu treba za katehetski rad s digitalnim sredstvima napose za svećenike organizirati određene formacijske susrete.

Pastoral bolesnih osoba

Fra Kristijan Sinković, polazeći od petstoljetnog iskustva Bolničkog reda

Milosrdne braće u pastoralu s bolesnicima, progovorio je o temi »*Bolničko dušobrižništvo i pastoral bolesnih osoba*«. Opisao je pastoralni rad s bolesnicima, njihovim obiteljima, ali i bolničkim djelatnicima koji se ostvaruje u bolnicama Milosrdne braće diljem svijeta, istaknuvši neke preduvjetne koji bi trebali biti ostvareni u bolničkim ustanovama kako bi bolničko dušobrižništvo moglo biti kvalitetno i kako ne bi bilo svedeno samo na primanje sakramenata, nego usmjereno na cijelovit pristup bolesniku. Biskup je fra Sinkoviću zahvalio za sve što red kojem pripada čini u njihovoj bolnici na Strmcu, uz želju da iskustvom soga rada s bolesnicima pomogne svim bolničkim dušobrižnicima u Požeškoj biskupiji, što je zadaća Povjerenstva kojemu je on odnedavno na čelu.

Projekti Caritasa

Potom je tajnica biskupijskog Caritasa Katarina Paulić progovorila na temu »*Caritas pred izazovom iseljavanja, demografskog problema, siromaštva, starosti i osamlijenosti*«. Podsjetila je na neke projekte kojima Caritas od svojih početaka nastoji dati konkretan odgovor na navedene izazove, od svakodnevne podjele kruha i mlijeka, toplog obroka, mjesecnih paketa prehrambenih i higijenskih potrepština. Dodala je kako biskupijska Zaklada za pomoć

učenicima i studentima u ovoj školskoj godini pomaže 150 učenika i studenata, a u obliku jednokratne novčane pomoći iz Biskupijskog proračuna za pomoći obiteljima s brojnom djecom i drugim siromašnim obiteljima izdvojeno je 150.000 kuna. Spomenula je projekt takozvane socijalne samoposluge oko kojeg je minulih dana biskup Antun vodio razgovor s požeškim gradonačelnikom i županom. Predstavila je akciju »*Kutija dobrote*« koja se proteklih dana odvijala u požeškim katoličkim školama te akciju »*Adventski kalendar dobrote*« s kojima će biti upoznati župnici, vjeroüčitelji i članovi karitativne skupine pri župnim pastoralnim vijećima. Biskup je nakon rasprave o pojedinim organizacijskim pitanjima Caritasova djelovanja kazao kako u svim vremenima, a osobito u onima koja nisu lagana, trebamo znati posvjedočiti svoju osjetljivost za ljude u potrebi, što se očituje u promicanju karitativne djelatnosti u župi gdje unutar župnog pastoralnog vijeća imamo skupinu za to zaduženu. Istaknuo je kako biskupijski Caritas ne smije zamijeniti župni Caritas, nego treba tražiti mogućnost uspostavljanja međusobne suradnje u cilju snažnijeg karitativnog djelovanja, koje je očitovanje naše vjere u konkretnim okolnostima svake župe te je zaključio da na razini biskupijskog Caritasa treba imati posebnu osobu zaduženu za koordinaciju te suradnje.

U raspravi o nekim pitanjima upravne naravi među ostalim dogovoren je održavanje ovogodišnjih jesenskih susreta trajne svećeničke formacije, tzv. »korone« koje će se uz

pridržavanje epidemioloških mjera organizirati na razini arhiđakonata: 9. studenog u Daruvaru za Zapadnoslavonski arhiđakonat, 10. studenog u Slatini za Slavonsko-podravski arhiđakonat, 12. studenog u Novoj Gradiški za Posavski arhiđakonat i 13. studenog u Velikoj za Katedralni arhiđakonat. Na formacijskim susretima bit će predstavljena enciklika pape Franje »*Fratelli tutti*« – »*Svi smo braća*« te naputak Kongregacije za kler »*Pastoralno obraćenje župne zajednice u službi evangelizacijskog poslanja Crkve*«. Biskup je podsjetio na odredbu o prikupljanju raritetnih knjiga u župama radi njihova očuvanja od propadanja i zaštite koja se u predstojećem razdoblju treba provesti. Spomenuo je i važnost upotrebe onih župnih pečata koji su na neki način ozakonjeni u prijavi pojedine župe u državni registar pravnih osoba te na potrebu da se memorandumski žigovi pojedinih župa ujednače, jer na tom području ima neukusa. Biskupijski ekonom Robert Mokri vijećnike je podsjetio na obvezu pravdanja prometa na župnim računima poreznoj upravi te pravovremenog prijavljivanja oporezivih župnih primanja kao što je iznajmljeno poljoprivredno zemljište i slično. Biskup je ustvrdio kako je uvijek potrebno ravnati se po zakonu jer nas propisi štite u našem identitetu kako na crkvenom tako na građanskom području.

Adventska duhovna obnova djelatnika požeških katoličkih škola

Upripravi za svetkovinu Isusova rođenja u srijedu 9. prosinca održana je adventska duhovna obnova za učitelje i druge djelatnike Katoličke osnovne škole i Katoličke gimnazije u Požegi u požeškoj Katedrali. Duhovnu obnovu vodio je vlč. Pavao Mikulčić, svećenik Đakovačko-osječke nadbiskupije i povjerenik za osnivanje tamošnjih nadbiskupijskih katoličkih škola.

Na početku je prisutne pozdravio Marijan Pavelić, vjeroučitelj u Katoličkoj osnovnoj školi u Požegi, te predstavio voditelja obnove koji je potom održao razmatranje na temu »Autentičan vjernički život i privlačnost Crkve«. U uvodnom dijelu voditelj obnove podsjetio je prisutne djelatnike kako je advent kao vrijeme iščekivanja razdoblje aktivnog rada na sebi.

Evandeoskim riječima Ivana Krstitelja »privravite put Gospodinu, poravnite mu staze« (usp. Lk 3,4) potaknuo ih je da preispitaju što u svom životu trebaju promijeniti i popraviti. Zatim im je predstavio Ivana Krstitelja kao učitelja kojega su mnogi slušali i slijedili. »Govorio je ono što je živio, a živio ono što je govorio. U svemu što je činio, uvijek je pokazivao na Krista i ostavio nam primjer autentičnog života«, kazao

je Mikulčić i pozvao nazočne da ga nasleduju rekavši »Crkvu možemo i danas učiniti privlačnom ukoliko budemo autentični«. Osrvnuvši se također na crkvene dokumente o katoličkim školama posvijestio je prisutnima kako katolički identitet škole ovisi upravo o njima te ih potaknuo da svim svojim sposobnostima, znanjem i srcem izgrađuju duh škole.

U posljednjem dijelu razmatranja progovorio je o misijskom poslanju djelatnika u katoličkim školama poručivši im kako, pored obrazovanja, imaju obvezu privoditi povjerenje im mlade Isusu Kristu te im svojim primjerom pokazati Kristovu ljubav prema čovjeku.

Potom je uslijedilo pokorničko bogoslužje, molitva krunice te euharistijsko slavlje koje je predvodio vlč. Mikulčić. Prigodnu propovijed započeo je koristeći tekst Georga Carlina koji današnje vrijeme opisuje kao »vrijeme visokih zgrada, a niskog karaktera, vrijeme širokih auto-cesta, a uskih gledišta, vrijeme kada smo naučili kako da preživljavamo, ali ne i kako da živimo...« Nadovezao se potom na naviještenu Božju riječ ohrabrivši nazočne da se odvaja potražiti odmor preuzimajući Kristov »slatki jaram i lako breme« (usp. Mt 11,30).

Požeškoj biskupiji vraćene matične knjige oduzete u vrijeme komunističke vladavine

*U Dvorani sv. Lovre
Biskupskog ordinarijata
u Požegi, 27. studenog
ministar pravosuđa i uprave
Republike Hrvatske Ivan
Malenica zajedno s biskupom
Antunom Škvorčevićem
potpisao je Zapisnik o povratu
dijela crkvenih matičnih
knjiga oduzetih za vrijeme
komunističke vladavine.*

Primopredaja je organizirana prema odredbi Ugovora između Svetе Stolice i Republike Hrvatske o suradnji na području odgoja i kulture članak 13. točka 5. a u skladu s predbenim Sporazumom o povratu crkvenih matičnih knjiga, potpisano između Vlade Republike Hrvatske i Hrvatske biskupske konferencije 2005. godine. U prisutnosti kancelara Ivana Popića i Mateja Silukovića, bilježnika Biskupskog ordinarijata, te Tomislava Miličevića, voditelja Povijesnog arhiva Požeške biskupije, biskup Antun je nakon potpisa Zapisnika preuzeo od

ministra Malenice 290 od 599 crkvenih matičnih knjiga iz druge polovice 19. stoljeća pa sve do 1946. godine.

Biskup Antun kazao je u prigodnoj riječi kako je ovo velik dan ne samo za Požešku biskupiju nego za Hrvatsku državu jer je povrat oduzeti crkvenih knjiga ispravak nepravde koja je nanesena Katoličkoj Crkvi u vrijeme komunističke vladavine. Istaknuo je kako je Požeška biskupi-

ja, zahvaljujući marnom požeškom arhivistu Rudolfu Heliju, odmah nakon potpisivanja spomenutog Sporazuma započela s identifikacijom oduzeti knjiga na području šest županija gdje se Biskupija prostire, napravila njihov popis te ga 2006. uputila državnim vlastima, pokrenuvši na propisani način postupak njihova povrata. No zbog više razloga tek nakon 14 godina povrat se mogao ostvariti, prvenstveno zauzećtu ministra Malenice, kazao je biskup. Zahvalio je ministru i njegovim suradnicima na poslu koji su obavili,

kao i djelatnicima državne uprave u Požegi, izrazivši nadu da neće trebati čekati sljedećih 14 godina da Ministarstvo kulture i medija pripravi za povrat ostalih tristotinjak knjiga koje se nalaze u državnim arhivima pod njegovom mjerodavnošću. Naglasio je važnost navedenih knjiga kao svjedoka našega kršćanskog identiteta na ovim prostorima od druge polovice 19. st. pa sve do 1946. godine. Još je spomenuo kako se očekuje da biskupije, uz povrat matičnih knjiga, prime i njihov digitalni snimak, kako to određuje Sporazum.

Ministar Malenica zahvalio je biskupu Antunu i Požeškoj biskupiji za spremnost da prime povrat crkvenih knjiga te se one smjeste onamo gdje i pripadaju i tako ispravi nanesena nepravda prema Katoličkoj Crkvi u vrijeme komunističke vladavine. Izrazio je uvjerenje da se na povrat ostalih knjiga neće trebati dugo čekati i da će u tom biti na pomoć. Pohvalio je Požešku biskupiju kao primjer da spremnošću i voljom postigne uspjeh u tom pogledu.

Biskup Antun kazao je u prigodnoj riječi kako je ovo velik dan ne samo za Požešku biskupiju nego za Hrvatsku državu jer je povrat oduzeti crkvenih knjiga ispravak nepravde koja je nanesena Katoličkoj Crkvi u vrijeme komunističke vladavine.

Biskup primio vrhovnu glavaricu Družbe sestara Služavki Maloga Isusa

U Biskupskom domu u Požegi biskup Antun Škvorčević primio je 7. studenoga vrhovnu glavaricu Družbe sestara Služavki Maloga Isusa s. M. Mariju Banić, u čijoj pratnji je bila s. M. Andra Vranješ, prva savjetnica i zamjenica vrhovne glavarice. Razgovarali su o djelovanju redovnica Družbe sestara Služavki Maloga Isusa u Požeškoj biskupiji i poteškoćama koje prate to djelovanje, napose zbog manjka duhovnih zvanja. Biskup je zahvalio za sve što sestre čine u Voćinu i Slavonskom Kobašu, istaknuvši kako prisutnost njihove karizme na području Požeške biskupije ima veliko značenje i zbog toga što je njihov utemeljitelj sluga Božji Josip Stadler četiri godine bora-

vio kao pitomac Orfanotrofija u zgradu sadašnjeg sjedišta Požeške biskupije.

Biskup je sestrama prikazao povijesni tijek crkvenog života u zapadnoj i srednjoj Slavoniji, napose nakon oslobođenja od Osmanlija, koji je bio snažna pretpostavka za utemeljenje Biskupije sa sjedištem u gradu Požegi. Podsjetio je osobito na odgojno-obrazovno djelovanje isusovaca u Požegi, čiji je svojevrsni nastavak ono što Požeška biskupija svojim školama nastoji činiti na tom području. Osvrнуli su se i na neka aktualna pitanja iz crkvenog života u Hrvatskoj te zaključili koliko je važno u demokratskim okolnostima zajednički evangelizacijski pastoralno djelovati.

Obljetnica posvete crkve sv. Lovre i Dan siromaha u Požegi

Na svetkovinu Obljetnice posvete crkve sv. Lovre u Požegi, 15. studenog biskup Antun Škvorčević predvodio je u spomenutoj crkvi euharistijsko slavlje na kojem su, uz svećenike iz središnjih biskupijskih ustanova, sudjelovali i predstavnici nastavnika i učenika požeške Osnovne škole Antuna Kanižlića kao i predstavnici profesora i učenika Katoličke gimnazije u Požegi.

Biskup je pozdravio sve okupljene svećenike i vjernike izrazivši radost što su unatoč tmurnom danu došli na ovo misno slavlje kako bi ih Božja blizina duhovno razvedri la i obradovala. Pozvao ih je da se na Obljetnicu posvete ove starodrevne požeške crkve prisijete svih onih koji su tijekom više od osam stoljeća bili s njome povezani. Nakon molitve koju je biskup za njih uputio Bogu, šestero učenika i profesora položilo je svijeće pod križ koji je podignut pored crkve u spomen svih požeških isusovaca i učenika njihove Gimnazije i Akademije u 18. stoljeću, pokopanih u kripti crkve, poglavara i učenika požeškog Orfanotrofija te onih koji su kao žrtve »Križnog puta« 1945. bili ubijeni u Požegi i pokapani pokraj ulaza u crkvu sv. Lovre, kao i za sve poginule hrvatske branitelje u obrani Vukovara, čiji Dan žrtve idući tjedan slavimo.

Sinovi svjetla

Biskup je započeo homiliju tvrdnjom kako je u današnjim tmurnim vremenima ohrabrujuće čuti u drugom naviještenom čitanju riječi sv. Pavla iz Poslanice Solunjanima, kojima on uvjerava svoje u Solunu da nisu od tame, nego sinovi svjetla i dana. Ustvrdio je kako je unatoč današnjem klimatskom i društvenom nepovoljnem danu velika šansa da slušanjem i razmatranjem Božje riječi razvedrimo svoje srce i da to pokrene na djelovanje, koje daje smisao našem postojanju. Podesjeto je nazočne vjernike da su se u ovoj crkvi, čiju obljetnicu posvete slavimo, tijekom osam stoljeća okupljali vjernici koji su nastojali slušanjem riječi Božje i slavljenjem svetih otajstava uzdizati dušu Bogu i otvarati prostore da po njima Bog ostvaruje svoj naum o kraljevstvu nebeskom.

Spomenuvši da danas uz obljetnicu posvete ove crkve slavimo i Međunarodni dan siromaha, biskup je istaknuo kako nam se može učiniti da te dvije proslave ne idu zajedno, ali da

ih naviještena sveta čitanja na najbolji način povezuju. Kazao je da Božja riječ svjedoči o Božjoj zauzetosti za čovjeka i to – ne polovično – nego do kraja u njegovu Sinu Isusu Kristu. Upravo iz toga proizlazi sigurnost kojom nastupa sv. Pavao kad govori svojima: »Braćo, vi ste sinovi dana...vi ste sinovi svjetla«, jer je u Isusu Kristu ostvarena pobjeda svjetla nad tamom. Potom je biskup upozorio kako nam sveta čitanja govore da uz Božju, mora postojati i ljudska zauzetost jer se one međusobno upotpunjaju.

Božja i ljudska zauzetost

Kazao je zatim da papa Franjo u svojoj Poruci za Međunarodni dan siromaha povezuje Božju i ljudsku zauzetost i to tako da nas pogled na Boga usmjeruje na čovjeka, napose siromašnog, a jednako tako djelatan pristup čovjeku u ljubavi privodi Bogu. Pozvao je okupljene vjernike da poslušaju dijelove Poruke pape Franje kako bi se u svom razmišljanju i opredjeljenju pridružili ne samo Svetom Ocu, nego i svima drugima diljem svijeta koji danas promišljaju o sebi i o Bogu, polazeći od siromaha. Biskup Antun je kazao da je sam naslov Poruke izazovan – »pruži svoju ruku siromahu«, uzet iz starozavjetne Knjige Sirahove. Napomenuo je kako u današnjem prvom čitanju pisac Knjige Mudrih izreka stavljaju ženu marljivih ruku za uzor osobe vjerne Bogu, suprugu i obitelji te s velikim osjećajem za siromaha. Biskup je potom pročitao one dijelove Papine Poruke koji govore o pružanju ruku kao očitovanju čovjekove prirođene sposobnosti činiti dobra djela drugima koja životu daju smisao.

Kazao je da smo slušajući današnje Evangelje mogli pomisliti kako se Isus zauzima za neki profitni gospo-

Biskup je upozorio kako nam sveta čitanja govore da uz Božju, mora postojati i ljudska zauzetost jer se one međusobno upotpunjuju.

za njegovu dušu. Potom su učenici požeške osnovne škole koja nosi njegovo ime sišli u njegovu spomen-kriptu i ondje položili cvijeće. Na kraju je biskup zahvalio svima što su sudjelovali na ovom slavlju i time očitovali da u njihovom srcu ne postoji ravnodušnost s obzirom na Boga i Isusa Krista koji nas u svakoj svetoj misi čini dionicima dara svoje ljubavi s križa u nadi da će to posvjedočiti svojim odnosom prema potrebitim u Mjesecu siromaha koji u Požeškoj biskupiji traje do Nedjelje Caritasa idućega prosinca.

Blagoslov obnovljenog bočnog oltara u p

Na Četvrtu nedjelju došašća, 20. prosinca u požeškoj Katedrali biskup Antun Škvorčević, zajedno sa svećenicima djelatnima u središnjim biskupijskim ustanovama i župnikom župe sv. Terezije Avilske, blagoslovio je obnovljeni pokrajnji oltar Pohoda BDM u kojem je smješteno i katedralno svetohranište te predvodio euharistijsko slavlje.

Vjerna slušateljica

Prije obreda blagoslova biskup je u uvodnoj riječi kazao kako vjeruje da su izvanredne prilike u kojima se nalazimo pomogle da nam srca bude otvoreni duhovni prostor u koji Bog može unositi svoje svjetlo, a primanje svetih otajstava da nas uvodi u zajedništvo njegova dragocjenog božanskog života. »Prve adventske nedjelje u tom nam je bio na pomoć nastup Izajje proroka u naviještenoj Božjoj riječi, druge i treće Ivan Krstitelj a ove nedjelje Isusova Majka, koja se u svetom evanđelju predstavlja kao pozorna i vjerna

slušateljica i vršiteljica Božjeg nauma o čovjekovu spasenju, utjelovljenjem i rođenjem Sina Očeva od vijeka. Znakovito je što upravo danas u našoj Katedrali blagoslovljamo obnovljeni pobočni oltar Pohoda Blažene Djevice Marije, koji nas podsjeća na Mariju i Elizabetu, žene posebnim Božjim zahvatom postale rodiljama, svaka na svoj način donositeljica života po božanskom naru. Dok nam drveni oltarni reljef govori o Isusovoj prisutnosti u Marijinu krilu, začetu po Duhu Svetom, tabernakul na ovom oltaru, mjesto čuvanja

»Dok nam drveni oltarni reljef govori o Isusovoj prisutnosti u Marijinu krilu, začetu po Duhu Svetom, tabernakul na ovom oltaru, mjesto čuvanja Presvetog Otajstva u našoj Katedrali, svjedoći o trajnoj Isusovoj sakramentalnoj prisutnosti među nama pod svetim euharistijskim prilikama«, istaknuo je biskup.

Presvetog Otajstva u našoj Katedrali, svjedoći o trajnoj Isusovoj sakramentalnoj prisutnosti među nama pod svetim euharistijskim prilikama, da bismo ga pobožno primali, napose naši bolesnici i da bismo mu se klanjali.«

Potom je biskup progovorio o samom oltaru i njegovom restauriranju: »Želio bih vas, braće i sestre, nakratko podsjetiti kako su prije 127 godina, na samu svetkovinu sv. Terezije Avilske 1893. godine u tijeku temeljite obnove ove crkve zamijenjeni dotadašnji oltari Pohoda BDM i Bezgrješnog začeća u njezinu središnjem bočnom prostoru te postavljeni novi oltari Pohoda BDM i Gospe Lurdske, izrađeni u tvrtki umjetničkog obrta Ferdinanda Stuflessere u Grödenu u Tirolu, kako je u to doba bio običaj u mnogim našim crkvama. Zbog skromnih materijalnih mogućnosti njihova održavanja, oltari su s vremenom bili oštećeni i ponešto zapušteni, a obnove koje su u nekoliko navrata bile poduzimane, nisu bile izvedene na stručan način te su zbog više prema za bojom oni bili izgubili svoj izvorni izgled. Prigodom osnutka Požeške biskupije 1997. godine, papa Ivan Pavao II. ovu crkvu uzdigao je na do stojanstvo Katedrale te se prigodom njezine obnove o desetoj obljetnici Biskupije 2007. i prilagodbe za pontifiklna liturgijska slavlja nije moglo odmah pristupiti obnovi i navedenih oltara. Srećom da u zahvatima koji su povremeno na njima radeni, nije uništen izvorni oblik i oslik te je tvrtka Res-Kon art d.o.o. iz Samobora pod vodstvom restauratora i konzervatora Mislava Flecka i Karla Vučkovića ove godine obavila zahtjevan rad na stručnom restuiranju

oltara Pohoda BDM, koji je ovih dana kao poseban božični dar postavljen u Katedrali te mu se divimo u njegovu izvornom sjaju. Požeška biskupija pobrinula se pronaći novčana sredstva za pokriće troškova njegove obnove, u nadi da će do Uskrsa sljedeće godine moći biti restauriran i drugi po bočni oltar Gospe Lurdske.«

Najmoćniji ljudski korak

Na kraju svoje uvodne riječi, biskup je uputio i zahvale: »Dok zahvaljujemo Bogu što nam je omogućio da nakon obnove baroknih oltara, propovjednice i klupa možemo obaviti i daljnje radove na uređenju liturgijskog prostora kako to dolikuje središnjoj crkvi naše mlade Biskupije, zahvaljujemo i tvrtki Res-Kon art d.o.o i njezinim voditeljima te požeškome Stolnom kapitolu sv. Petra koji na čelu s prepoštom Ivicom Žuljevićem koji vodi poslove održavanja, uređenja i obnove Katedrale. Neka Bog blagoslovi djelo naših ruku, koje mu povjeravamo, napose tabernakul i njegovo posebno služenje Isusovoj euharistijskoj prisutnosti i našem pobožnom štovanju euharistijskog otajstva.«

Uslijedilo je euharistijsko slavlje. Započinjući homiliju biskup Antun je kazao kako je aktualne okolnosti s obzirom na koronavirus moguće nazvati dramom, jer ima onih koji ne vjeruju u postojanje koronavirusa, nego tvrde da je to urota i ponašaju se kao da ga nema, a da ima i onih koji smatraju da maske, dezinficijensi i ostale mjere ne pomažu u sprječavanju zaraze. No, ima i onih koji se pridržavaju mjera i vjeruju u opasnost koronavirusa te doprinose da se situacija u Hrvatskoj poboljšava. Istaknuo je da s jedne strane imamo nemoć nevjere koja na svoj način razara stanje u kojem se nalazimo, a s druge strane imamo moć vjere onih koji prihvataju da koronavirus uzrokuje opasno stanje i pridonose njegovu poboljšanju. Na

ožeškoj Katedrali

vedenu vjeru i nevjeru biskup je usporedio s vjerom i nevjerom u Boga, kao moć i nemoć našeg postojanja. U osvrtu na naviješteni evandeoski ulomak biskup je podsjetio na Mariju, nazaretsku djevojku od prije 2000 godina, koja se svrstala među Božje vjernike. Prihvatiла је, ljudski gledano nevjerojatni, ali vjernički izazovan Božji plan, kojim on po svom Sinu Isusu Kristu želi ostvariti najveći mogući zahvat u stvorenom svijetu: pobjedu nad smrću. Marija je učinila najmoćniji ljudski korak: Usudila se vjerovati Bogu, što je promijenilo njezin osobni život i povijest. Ništa drugo ne mijenja tako svijet kao vjera cijelovito i dokrana življena. Razgovarajući s andelom, Marija je zaključila da jedino u suradnji s Bogom može ostvariti ono što je ljudskim očima gledano nemoguće.

Ako poput Marije Bogu kažemo: »Neka mi bude po tvojoj riječi«, tada trenutačna nametnuta ograničenja zbog opasnosti koronavirusa, napose s obzirom na sudjelovanja u svetim slavljima i druge nevolje, neće oslabiti našu vjeru, nego nam pomoći da budemo u njoj čvršći, budniji i produbljeniji, i omogućiti da se u nama

snažnije ostvaruje ono što je Božja volja, rekao je biskup. Pripomenuo je kako nam je Marija primjer, jer njezin Fiat, na hebrejskom *Amen* u sebi nosi čvrstinu opredijeljenosti njezine ljudske slobode kojom je Bogu povjerila svoj život da ga on ispuni svojim moćnim djelom.

Biskup je potom podsjetio kako smo u današnjem prvom čitanju čuli da Bog po proroku Natanu uvjerava Davida kralja da i on kaže svoj *Amen*. Kralj je naumio izgraditi Bogu hram, no on mu odgovara da njegove ljudske gradnje ne dosiju daleko te će mu on izgraditi hram u darovanu potoku, u kojem kršćani prepoznaju obećanog Isusa Krista. Dodao je da je Bog u Isusu Kristu, u žrtvi hrama njegova tijela na križu izgradio naše zdanje smisla, čvrstine i života za vječnost.

Koliko će Bog uspjeti ostvariti to u svakome pojedinom od nas, ne ovisi o njemu, nego o nama.

Na kraju misnog slavlja biskup je nazočnim vjernicima kazao neka često dođu pred tabernakul koji se nalazi u sklopu obnovljenog oltara Pohoda BDM te zahvale Isusu Kristu na njegovoj ljubavi s križa. Podsje-

Biskup je podsjetio kako smo tijekom prijašnjih godina smatrali da je za Božić potrebno puno toga pripremiti, brojne predmete kupiti kako bi nam on bio lijep i dobar. No, sadašnje okolnosti uvjeravaju nas da je potrebno poput Marije imati samo pravo raspoloženo srce koje osjeća Božje svjetlo, njegov dar prisutnosti i snagu njegove blizine.

tio je kako smo tijekom prijašnjih godina smatrali da je za Božić potrebno puno toga pripremiti, brojne predmete kupiti kako bi nam on bio lijep i dobar. No, sadašnje okolnosti uvjeravaju nas da je potrebno poput Marije imati samo pravo raspoloženo

srce koje osjeća Božje svjetlo, njegov dar prisutnosti i snagu njegove blizine. Poželio je nazočnim vjernicima, i onima koji su svetu misu pratili internetskim putem, da im u navedenom smislu ovogodišnji Božić bude sretan i blagoslovjen.

Katehetska građa za pripravu kandidata za prvu pričest i svetu potvrdu

Svrha je župne kateheze što cijelovitije i dublje uvođenje u osobno iskustvo vjere koje se najdjelotvornije uči, slavi i živi u konkretnoj vjerničkoj župnoj zajednici.

Pastoralni centar Požeške biskupije posmislio je katehetske teme i izradio katehetsku građu za pripravu kandidata za prvu svetu pričest i potvrdu. Cjelokupni projekt koji će se provoditi za vrijeme opasnosti koronavirusa predstavljen je na Biskupijskom danu u Požegi minuloga 26. rujna 2020.

U izradi katehetske građe korišteni su katehetski dokumenti opće Crkve i Hrvatske biskupske konferencije koji ukazuju na važnost razlikovanja i međusobnog upotpunjavanja školskog vjeroučitelja i župne kateheze, s naglaskom da je svrha školskog vjeroučitelja sustavno i što cijelovitije upoznavanje vjere, dok je s druge strane svrha župne kateheze što cijelovitije i dublje uvođenje u osobno iskustvo vjere koje se najdjelotvornije uči, slavi i živi u konkretnoj vjerničkoj (župnoj) zajednici. Katehetska građa redovito se mjesечно dostavlja župnicima i vjeroučiteljima i oslonjena je na znanja usvojena na školskom vjeroučitelju te slijedi liturgijsku godinu nastojeći djecu »uvoditi u život po vjeri«.

Građa je podijeljena u 4 cjeline koje sadrže 18 osnovnih katehetskih tema, sadržajno povezanih sa sakramentima za koje

se kandidati pripravljaju te 6 izbornih tema koje prate liturgijsku godinu. Svaka katehetska tema sastoji se od kratkog sadržaja i radnog lista s poticajima za uključivanje u župne aktivnosti, prijedlozima za razne kreativne radionice, interaktivnim kvizovima, igrama i premetaljkama te dodacima u obliku video-uradaka ili isječaka filmova. Grafičko oblikovanje katehetskog sadržaja vizualno je prilagođeno uzrastu kandidata kroz crteže, umne mape i druge audio-vizualne sadržaje.

Članovi Prezbiteretskog vijeća zajedno s biskupom Antonom na posljednjoj sjednici održanoj u Požegi 30. listopada zaključili su kako je oblikovani plan i program župne kateheze potrebno ostvariti u svim župama jer je prikladan za svaku situaciju u kojoj se, s obzirom na epidemiološko stanje, Crkva može naći: za redovita okupljanja djece i mladih u župi, za okupljanje djelomičnog broja kad je netko od pripravnika za sakramente u izolaciji s mogućnošću online rada s pojedincima ili kad je cijela vjeroučiteljica skupina u izolaciji pa se priprava nastavlja samo online. Kroz plan i program u izvanrednim okolnostima ostvaruje se minimum katehet-

ske priprave djece i mladih za svete sakramente te je kao takav obvezatan na razini svih župa u Požeškoj biskupiji.

Na kraju pastoralne godine biskupijski Pastoralni centar planira katehetsku građu

proanalizirati, pri čemu će seuzeti u obzir kritički osvrt vjeroučitelja i svećenika te je na koncu objediti kao jedinstvenu katehetsku građu za spomenuta dva godišta župne kateheze.

Vjeroučiteljska adventska duhovna obnova

Na početku liturgijskog vremena došašća, a u pripravi za svetkovinu Božića, u Požegi je 28. studenoga održana duhovna obnova za vjeroučitelje i odgojiteljice u vjeri Požeške biskupije. Voditelj duhovne obnove bio je karmeličanin o. Stjepan Vidak, prior Karmelskoga samostana Majke Božje Remetske u Zagrebu.

Na programu duhovne obnove koji se odvijao u crkvi sv. Lovre uz pridržavanje propisanih epidemioloških mjera, sudjelovali su vjeroučitelji s područja Katedralnog arhiđakonata, dok su im se vjeroučitelji i odgojiteljice u vjeri iz drugih dijelova Biskupije pridružili izravnim internetskim prijenosom. Sve sudionike duhovne obnove na početku je pozdravio Robert Kupčak, predstojnik biskupijskog Katehetskog ureda, a posebno pak o. Vidaka zahvalivši mu što je i u ovim okolnostima došao u Požegu predvoditi ovu adventsku duhovnu obnovu.

Bože, obnovi nas

Nakon zaziva Duha Svetoga, o. Vidak je u svom nagovoru kazao kako advent nije tek iščekivanje nečega, nego prisutnost nekoga. Na temelju etimologije grčke riječi »parusia«, ustvrdio je da je došašće započeta Božja prisutnost. Ono nas podsjeća da je Bog na skiven način već prisutan, ali da

se ta njegova prisutnost još nije očitavala u svojoj punini. Napomenuo je kako u ovoj duhovnoj obnovi želimo ostvariti ono na što nas poziva antifona pripjevnog psalma prve nedjelje došašća: »Bože, obnovi nas, razvedri lice svoje i spasi nas!« Bog je utjelovljenjem svog Sina Isusa Krista tamnu noć čovjekova grijeha preobrazio u svjetlo svoga oproštenja, ustvrdio je o. Vidak, poručivši vjeroučiteljima da ponjima Kristovo svjetlo i danas svjetli u tami suvremenog svijeta. Stoga ih je pozvao da očiste svoje svjetiljke kako bi što bolje mogli izvršiti svoju zadaću da budu svjetlo svijeta jer je to mandat koji nisu dobili od ljudi, nego od samoga Boga. Naglasio je da će moći izvršiti svoje poslanje samo ako budu trajno povezani s izvorom svjetla – Isusom

Kristom. Pozvao ih je da se, potaknuti riječima sv. Pavla (Ef 4, 20-24), obnove u svojoj pameti, te riječima sv. Petra (1 Pt 5, 8) učvrste u vjeri. Podsetivši ih da su kao vjeroučitelji svakodnevno izloženi pogledima i prosudivanjima drugih, odnosno svojevrsnom судu javnosti. Ohrabrio ih je potom da i sami žive ono što druge poučavaju tako da se sve više otvaraju Bogu, napajaju zdravim naukom Crkve, da rastu u ljubavi prema Bogu, bližnjima i sebi samima kao djeci Božjoj te ustvrdio da će na taj način spomenutu izloženost okrenuti u svoju korist.

Poziv na budnost

O. Vidak je naglasio kako ih pritom ne trebaju obeshrabriti njihovi grijesi i slabosti jer u njima kao kršćanima koji

O. Vidak pozvao je vjeroučitelje da očiste svoje svjetiljke kako bi što bolje mogli izvršiti svoju zadaću da budu svjetlo svijeta jer je to mandat koji nisu dobili od ljudi, nego od samoga Boga.

su u Kristu postali novo stvorenje nije prestao boraviti stari čovjek koji traži svoja prava i svoje zemaljske užitke, jednom riječju raj na zemlji. Kršćanova vjera uvijek je na kušnji i zato je važno da se na Boga oslanjam u svim životnim situacijama, a osobito u onima najtežima. Povjerenje u Boga oslobađa nas od stresa kojemu smo svakodnevno izloženi, osobito s obzirom na zabrinutost hoćemo li ispuniti sve ono što drugi od nas očekuju, ustvrdio je voditelj duhovne obnove. Na temelju vlastitog duhovnog iskustva naznačio je duhovni put kojim valja ići, a to je svakodnevno obnavljanje pouzdanja i povjerenja u Boga, onako kako je to činila Blažena Djevica Marija, ili bolje kako je dopustila Bogu da On u njoj čini i ostvaruje svoje veliko djelo spasenja. To je također put obraćenja na koji nas i ovog došašća poziva Ivan Krstitelj, koji je imao zadaću navješčavati onoga kojega još potpuno nije poznavao. Ustvrdio je kako je njihova vjeroučiteljska služba slična Krstiteljevoj službi jer i oni još uvijek mnogo toga trebaju naučiti o Bogu, Isusu Kristu i vjeri općenito, kako bi mogli nadvladati sve svoje kušnje i raspršiti sve svoje sumnje.

Na koncu duhovnog nagovora uslijedio je ispit savjesti, nakon čega su sudionici duhovne obnove imali prigodu za osobnu svetu isповijed.

Vrhunac duhovne obnove bilo je euharistijsko slavlje koje je predvodio o. Vidak. U homiliji je o. Vidak na temelju naviještenih liturgijskih čitanja ustvrdio kako je Isusov govor o Kraljevstvu Božjem, kao i biblijski govor općenito, prožet slikama i prispodobama, te da je u konačnici uvijek povezan s pozivom na budnost. Kazao je da je poziv na budnost osobito aktualan u vrijeme došašća. Konkretizirao je taj poziv kao potrebu da vjeroučitelji međusobno više razgovaraju o vjeri, da jedni druge potiču i ohrabруju autentično živjeti kršćanskim životom, da se ne boje stati pred Sina Čovječjega. Također je konkretizirao taj poziv kao njihovu spremnost na žrtvu, odnosno da zbog svoga svjedočenja za Boga, za Isusa Krista i njegovu Crkvu budu izloženi uvredama, ponižanjima i raznim drugim neugodnostima u okruženju u kojem žive i rade, a neki možda čak i u krugu vlastitih obitelji. Riječima sv. Terezije Avilske: »Mjera križa je mjera ljubavi« pozvao je sudionike duhovne obnove da se ne daju pobijediti tamom koju je Kristovo svjetlo već pobijedilo. Pri koncu misnog slavlja svi su sudionici duhovne obnove izmolili vjeroučiteljsku molitvu.

Projekt Katoličke gimnazije u Požegi »Šport uključi, probleme isključi«

Iako će mnogi ovu godinu pamtitи samo po virusu, zbog kojega su nam se i poslovi i životi morali prilagođavati, Katolička gimnazija pamtiće je po mnogim aktivnostima među kojima je i dvogodišnji školski projekt »Šport uključi, probleme isključi«.

djeci i mladima čiji su roditelji nezaposleni, djeci čiji su roditelji korisnici doplatka za djecu, djeci i mladima bez odgovarajuće roditeljske skrbi, djeci i mladima iz jednoroditeljskih obitelji, djeci i mladima iz obitelji s troje ili više djece, djeci i mladima s problemima u ponašanju...

Polaznici su otkrivali svoje talente u sportovima u kojima do jučer možda nisu mogli participirati – ili kroz školu plivanja, gimnastike i atletike, nogometu, a zasigurno penjanjem na umjetnoj stijeni. Upravo je umjetna stijena jedno od materijalnih dobara koja će ostati u baštini Katoličke gimnazije, uz svu opremu za penjanje, kao i za ostale sportove – gimnastičke sprave, oprema za plivanje i nogomet, ali i kombi-vozilo koje je služilo

za prijevoz djece na razna vježbališta, a sada će se njime prevoziti učenici Škole.

Ovaj projekt vrijedan 998.838,46 kn gotovo u potpunosti sufinancirala je Europska unija iz Europskog socijalnog fonda. Znak je to spremnosti autorice projekta Marijane Obradović »koja je svoje iskustvo spretno spojila sa sasvim specifičnim zahtjevima kako projekta tako i naše škole«, kazao je ravnatelj Ivan Bedenić na Završnoj konferenciji 17. prosinca koja je održana u Dvorani sv. Terezije u Požegi. Partner u spomenutom projektu bio je nogometni klub Dinamo Vidovci-Dervišaga na čelu s predsjednikom kluba Tomislavom Čabrajom. Upravo su njegovom zauzetošću i angažmanom grad Požega, i polaznici projekta, i učenici Katoličke gimnazije imali priliku ugostiti trenera

Hrvatske nogometne reprezentacije, trenera nogometnih viceprvaka svjetske, Zlatku Daliću.

Voditelji projekta bili su Bruno Budimir i Marina Jelčić Vidačić, dok su koordinatori bili Matej Peharda, Maurizio Rezo i Matej Babić, te kineziolozi Mirko Cvetko i Ana Pedić. Za spomenutoj ekipi ravnatelj Gimnazije Bedenić na završnoj je konferenciji rekao: »Kroz projekt sam upoznao sedmoro mlađih, obrazovanih ljudi (šest Požežana i jednog Baranjca) i na njima gradim uvjerenje da će nam jednoga dana budućnost biti u dobroj, sigurnim i pametnim rukama.« Radi se o ekipi iza koje je više od 900 treninga, 190 zadovoljnih djece i mlađih, i jedna mala ali ponosna – Katolička gimnazija s pravom javnosti u Požegi pred kojom su, vjerujemo, još lijepše godine uz nove projekte.

Spomandan bl. Jule Ivanišević i susestara mučenica

Užupi sv. Antuna Padovanskog u Starom Petrovom Selu, rodnoj župi bl. Jule Ivanišević, 15. prosinca proslavljen je njezin spomandan. Višestjedna pobožnost blaženici počela je, kao i svake godine, 25. studenog na dan njezina rođenja, a završila na dan mučeničke smrti bl. Jule i njezine četiri susestre iz Družbe Kćeri Božje ljubavi. Pobožnost se ove godine odvijala u skladu s epidemiološkim mjerama i uz ograničen broj vjernika, ali su župljani zagovor njihove župljanke blaženice molili i kod svojih kuća.

Slavlje je na sam blagdan počelo s pobožnošću križnog puta i Litanijama Drinskih mučenica. Slijedila je sveta misa koju je predslavio domaći župnik vlč. Ivan Nikolić. U homiliji je, među ostalim, naglasio kako su se sestre spasile skokom kroz prozor vojarne, a trebale su biti dragocjen plijen u kandžama đavolskim i one su toga bile svjesne. Shvatile su da je ovo prilika za biti čisti prinos Gospodinu, čista neokajana žrtva koja se Bogu predaje. Zavapile su: »Isuse, spasi nas!« Sve svoje pouzdanje stavile su u Boga. Tu je njihova vjera bila na vrhuncu i pokazala se kao najveća snaga koju su nosile.

»Danas ih gledamo, molimo njihov zagovor, ali to gledanje obvezuje nas na njihovo naslijedovanje. Možda nećemo kao one morati bježati pred nasilnicima i pred nožem te skakati kroz prozor, ali bez obzira na okolnosti i prilike, motiv za ljubav prema Bogu uvek je isti - domoći se njegova Kraljevstva i spasiti svoju dušu«, rekao je, među ostalim, Nikolić. Svetoj misi bile su nazovne i članice Družbe Kćeri Božje ljubavi iz župe sv. Nikole biskupa iz Pleternice. (V. Mikić)

Susret biskupa Antuna i predstavnika udruga osoba s invaliditetom

U sjedištu Caritasa Požeške biskupije u Požegi, 5. studenog biskup Antun Škvorčević susreo se s predstavnicima Udruge osoba s invaliditetom grada Požege i Požeško-slavonske županije, Udruge gluhih i nagnuhih osoba grada Požege i Požeško-slavonske županije, Udruge slijepih grada Požege i Požeško-slavonske županije, Udruge »MI« i Zajednice »Vjera i svjetlo«.

Molite i bdijte

Nastavak je to trajnog nastojanja Požeške biskupije i njezina Caritasa oko pastoralna osoba s invaliditetom koje se, između ostalog, očitovalo višegodišnjim susretom djece s poteškoćama u razvoju u požeškoj Katedrali uoči blagdana sv. Nikole i prigodnim programom koji su pripremala djeca iz Katoličke osnovne škole u Požegi. Zbog epidemioloških mjera ove godine nije bilo moguće ostvariti program na taj način, nego su Lucija Mirković, Nikola Glasnović i Stjepan Đurić, učenici 2.a razreda Katoličke osnovne škole u Požegi, pod vodstvom učiteljice Martine Čerti, svojim kratkim nastupom podsjetili predstavnike navedenih udruga na spomen dan sv. Nikole Biskupa i posvjedočili blizinu djeci s invaliditetom i poteškoćama u razvoju kojima su predstavnici udruga ponijeli nikolinjske poklone što ih je priredio Caritas.

Na početku se prisutnima obratio biskup Antun i istaknuo kako se nalazimo u vremenu adventa, dan uoči liturgijskog spomendana sv. Nikole Biskupa, da nam se približava i svetkovina Božića te se mnogi ljudi pitaju što im je činiti, trebaju lići u trgovine i što više kupovati. No tada oni ljudi koji nemaju dovoljno novca i ne mogu otiti u kupovinu ne bi imali Božić, kazao je biskup. Podsjetio je da ovih dana na misama zornica možemo u evanđelju čuti Isusa kako u pripravi za Božić ne poziva da odemo u trgovine, nego da molimo i bdijemo. Molitva je otvaranje vlastitog bića i života za Božju blizinu, što je više od svake kupovine materijalnih dobara. A kad je Bog prisutan u našem životu, tada možemo nositi svake, pa i teške situacije, jer ih ne nosimo sami. S obzirom na Isusov poziv »bdijte«

biskup je spomenuo kako će mnogi odmah pomisliti da im je obiteljska situacija takva da mnogobrojne noći ne mogu usnuti zbog djece u posebnim potrebama te su prisiljeni bdjeti. Isusov poziv na bdijenje povezan je s budnošću duhovne dimenzije našega bića na temelju koje nastojimo ostvariti onakav odnos prema bližnjemu kakav Bog ima prema nama.

Plemenitost, dobrota i ljubav

Razumljivo je stoga da su molitva i bdijenje nerazdvojivi. Biskup je podsjetio na Isusove riječi: »Što god učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učinistel!« istaknuvši da je time prvenstveno rečeno kako je i Bog biće bdijenja s obzirom na nas ljude, po ljubavi i dobroti koju nam iskazuje.

Naglasio je okupljenim voditeljima i članovima udruga da im Požeška biskupija kroz ovaj kratki susret želi posvjedočiti nastojanje oko njezina bdijenja s obzirom na njihovu djecu u zdravstvenim poteškoćama. Istaknuo je kako pripremljenim darovima za stotinjak njihove djece Biskupija i njezin Caritas žele posvjedočiti plemenitost, čije nas duboke dimenzije povezuju s Bogom, i na taj način biti s njima na životnom putu. Zahvalio je roditeljima djece u poteškoćama kao i

voditeljima udruga te vodstvu Caritasa Požeške biskupije na čelu s voditeljem Ivanom Popićem za sve ono što nastoje činiti ljudima u potrebi koji su nam uvijek izazov na plemenitost, dobrotu i ljubav. Na kraju je zazvao Božji blagoslov na sve njih i njihovo djelovanje te poželio radosno došaće i još radosniji Božić koji iščekujemo.

Potom je tajnica Caritasa Požeške biskupije i voditeljica Povjerenstva za pastoral osoba s invaliditetom Katarina Paulić progovorila voditeljima udruga zahvalivši im na njihovu odaživu te izrazila nadu u daljnju plodnu suradnju. U ime okupljenih predstavnika udruga prisutnima se obratila Jelosavka Jakovljević, predsjednica Udruge osoba s invaliditetom grada Požege i Požeško-slavonske županije, zahvalivši biskupu Antunu, Požeškoj biskupiji i njezinu Caritasu na svemu što čine za osobe s invaliditetom, rekavši kako smo osobito u posljednje vrijeme pokrenuli jedan kotač dobrote u blizini te, unatoč stanju ugroze koronavirusom i epidemiološkim mjerama koje su ponešto izmijenile način rada, suradnja pronalazi put o čemu svjedoči i ovaj susret. Pri koncu programa predstavnici su preuzeли stotinjak prigodnih poklona koje će podijeliti djeci s invaliditetom i poteškoćama u razvoju iz njihovih udruga.

Isusov poziv na bdijenje u vrijeme došašća povezan je s budnošću duhovne dimenzije našega bića na temelju koje nastojimo ostvarivati onakav odnos prema bližnjemu kakav Bog ima prema nama, poručio je biskup Antun.

Bolnički pastoral u okolnostima koronavirusa

Na području Požeške biskupije sedam je javnih bolnica i osma je Katolička bolnica sv. Rafaela na Strmcu u kojima djeluju bolnički dušobrižnici. Trenutačne izvanredne okolnosti i ograničenja pristupa bolnicama povod su da je biskup Antun Škvorčević potaknuo radni sastanak Povjerenstva za bolnički pastoral.

Članovi povjerenstva su dušobrižnici navedenih bolnica na čelu s fra Kristijanom Sinkovićem, priorom Bolničkog reda milosrdne braće, koji je vlasnik i voditelj spomenute Bolnice sv. Rafael. Sastanak je održan 19. studenog u Dvorani sv. Lovre Biskupskog doma u Požegi.

Svjedočiti blizinu Isusa Krista

Nakon molitve, biskup Antun pozdrovio je dušobrižnike, napose fra Kristijana, istaknuvši njegovu stručnost i iskustvo u bolničkom pastoralu u petstoljetnom služenju bolesnicima Reda milosrdne braće kojem on pripada. Podsjetio je da se nalazimo u izvanrednom stanju zbog ugroze koronavirusom te rekao da smo u svakodnevnom pastoralnom djelovanju svjedoci kako taj virus teško pogoda neke ljudi i da je s naše strane potrebno razmišljati na koji način primjenjivati načelo za koje se zauzimamo u pastoralnom pristupu Požeške biskupije – «ništa ne dokidati, nego prilagoditi». Kazao je kako smo se jučer spomenuli žrtve grada Vukovara u čijoj su obrani na prvoj crti bili hrvatski branitelji. Istaknuo je da su

uz branitelje u Vukovaru na prvoj crti bili franjevci, a u ostalim krajevima i drugi svećenici, koji su u ondašnjim izvanrednim okolnostima nastojali svjedočiti svoju vlastitu blizinu, a još više blizinu Isusa Krista i snagu njegove ljubavi s križa koja nam je potrebna u svim našim životnim situacijama, a osobito u onim najtežim. Spomenuo je da su danas liječnici i drugo medicinsko osoblje u bolnicama, a s njima i svećenici, bolnički dušobrižnici na prvoj crti obrane od zaraze koronavirusom i borbi za živote i zdravlje ljudi koji su pogodeni spomenutom bolešću, te je zahvalio dušobrižnicima za sve što čine u pronaalaženju načina kako doći do bolesnika, osobito onih na respiratorima i odjelima intenzivne nege u dogоворu i suradnji s liječnicima,

Zaključeno je kako se svim bolesnicima pogodenima bolešću COVID-19 treba omogućiti pastoralna skrb jer svaki bolesnik, bez obzira na težinu svoje bolesti, ima na to pravo, a bolnička ustanova zajedno s dušobrižnikom to mu treba omogućiti, uvijek uz poštivanje bolničkih mjera za očuvanje osobnog zdravlja.

ma, medicinskim sestrama i drugim bolničkim djelatnicima te im donijeti utjehu i snagu vjere. Ohrabrio ih je da i u ovim okolnostima posvjedoče pastoralni žar za duše te im je zaželio da na današnjem sastanku provjere način svoga djelovanja i nastoje pronaći mogućnosti primjerene stanju u kojem se nalazimo.

Dragocjenost bolesničkog dušobrižništva

Povjerenik fra Kristijan prvo je kroz razgovor s dušobrižnicima istaknuo neke preduvjete koji bi trebali biti ostvareni u bolničkim ustanovama kako bi bolničko dušobrižništvo u svojoj širini moglo biti kvalitetno i ne svedeno samo na primanje sakramenata, nego usmjereno na cijelovit pristup bolesniku, kao i njihovim obiteljima i svim bolničkim djelatnicima. Potom je svaki dušobrižnik iznio stanje i način vršenja svoje dušobrižničke službe u bolničkoj ustanovi koja mu je povjerena te su razmotreni određeni daljnji koraci s ciljem unaprjeđivanja dušobrižničke brige za bolesnike, njihove obitelji i bolničko osoblje. Posebna pozornost posvećena je aktualnoj situaciji s obzi-

rom na pandemiju koronavirusa i prenamjene pojedinih bolničkih odjela, a ponogdje i cijelih bolničkih ustanova u tzv. COVID odjelu odnosno bolnice, kao što je to slučaj s bolnicom u Našicama. Iznesena su pojedina iskustva dušobrižničke skrbi za bolesnike zaražene koronavirusom uz zaključak kako se svim bolesnicima pogodenima bolešću COVID-19 treba omogućiti pastoralna skrb jer svaki bolesnik, bez obzira na težinu svoje bolesti, ima na to pravo, a bolnička ustanova zajedno s dušobrižnikom to mu treba omogućiti, uvijek uz poštivanje bolničkih mjera za očuvanje osobnog zdravlja.

Važnost duhovnog zdravlja

Povjerenik fra Kristijan pri kraju susreta istaknuo je kolika je važnost prisutnosti dušobrižnika u bolničkim ustanovama jer se mnogi ljudi u brizi za tjelesno zdravlje osvijestite i o važnosti svoga duhovnog zdravlja, pri čemu im je dragocjeno služenje bolničkih dušobrižnika. Zahvalio je dušobrižnicima na njihovoj konstruktivnoj suradnji tijekom sastanka, stavljajući se na raspolaganje za sva njihova moguća pitanja i nejasnoće u dušobrižničkom djelovanju.

Nedjelja Caritasa i Dan molitve za žrtve koronavirusa u Požeškoj biskupiji

Biskup Antun Škvorčević uputio je vjernicima Pismo prigodom Nedjelje Caritasa, 13. prosinca 2020. pod naslovom »Ljubavlju služite jedni drugima« (Gal 5,13) i pozvao ih da toga dana mole za žrtve koronavirusa. U Pismu biskup Antun navodi:

»Ne budite srca tvrda«

»Epidemija koronavirusa promjenila je naš redoviti način života i zahtijeva poštivanje posebnih mjera, napose socijalne razdaljine među ljudima kako bi se sprječila zaraza. Pitanje je, hoće li to umrtviti i našu osjetljivost jednih za druge. Poslušni Psalmistin pozivu »ne budite srca tvrda« (Ps 95,8), u Nedjelju Caritasa, 13. prosinca 2020. a u pripravi za Božić želimo provjeriti u kakvom je ono stanju. Naime, Božić može biti izvanjski skroman, siromašan, ograničen, ali onaj u srcu treba i u sadašnjim okolnostima biti duhovno bogat, obasjan Božjim svjetlom, ispunjen njegovim mirom. To se postiže zauzetijom molitvom, budnošću našega srca za druge i pruženim rukama prema bolesnima, siromašnima i osamljenima. Stoga je Apostolov poticaj »Ljubavlju služite jedni drugima« (Gal 5,13) naj-

bolji program i za ovogodišnje došašće.

Navedenu zadaću već smo nastojali vršiti tijekom *Mjeseca siromašnih* u Požeškoj biskupiji, koji je trajao do Nedjelje Caritasa. Vjerujem da se nitko od vas nije isključio iz tog natjecanja dobrote i plemenitosti te vam zahvaljujem za svako, pa i najskromnije djelo učinjeno Isusovoj »najmanjoj braći« (usp. Mt 25,40). No, ne zaboravimo da svaki dan ostaje izvanredna prigoda za nastojanje oko dobra po Apostolovoj riječi: »Evo sad je vrijeme milosno, evo sad je vrijeme spasa« (2 Kor 6,2). Uvijek je potrebno tragati za vlastitim ljudskim dostenjanstvom i veličinom u bogatstvu svoga srca otvorena napose siromasima i u njihovoј službi, kako nas je podsjetio i papa Franjo u Poruci za *Dan siromaha*. Ako su ovog došašća u javnom prostoru oko nas možda smanjena umjetna svjetla broj-

nih električnih lampica, neka dobra djela upale u nama božansko svjetlo u kojem ćemo prepoznati ljepotu Onoga koji je izabralo biti siromašan za nas u betlehemskoj štalici, kako bismo u Njemu otkrili vlastitu veličinu i ljepotu. Koliko smo dar za drugoga, toliko smo ispunjeni njegovim božanskim darom mira, radosti i smisla. Učinimo za Božić još koji korak na tom putu svjetla!

Dar ljubavi

Pozivam vas, braćo i sestre, da se u Nedjelju Caritasa, okupljeni u crkvama ili u svojim domovima sjetite svih žrtava koronavirusa i onih koji oplakuju preminule, kao i onih koji velikom požrtvovnošću služe bolesnima, izlažući se nemaloj opasnosti za vlastito zdravlje. Uputite Bogu molitvu za njih da im daruje snagu u dragocjenom pomaganju zaraženima koronavirusom, napose

teško bolesnima. Molite pomoć Isusa Krista koji je za nas trpio na križu da svojom ljubavlju prati sve koji u našim bolnicama ili domovima leže na posljeli boli te im podari zdravlje. Posvjedočite svoju molitvenu blizinu i pružite dar ljubavi onima koji su u bilo kakvoj drugoj nevolji, osobito siromašnima. Na svetim misama Nedjelje Caritasa darujte za njih svoj novčani prilog koji će im naš Biskupijski Caritas uručiti i tako im uljepšati Božić a vama srce. To možete učiniti svaki dan do Božića putem milostinje u crkvi ili darom koji ćete poslati u župni ured. Hvala vam i ovom prilikom što ne zaboravljate siromashima!

Zazivam Božji blagoslov na sve velikodušne darivatelje za »najmanju Isusovu braću«, te sve u Gospodinu, »Učitelju dobrom«, od srca pozdravljam«, završava Pismo biskup Škvorčević.

Djelo karitasovih volontera Župe sv. L. Mandića u Požegi

U natoč pandemiji koronavirusa mnogi župni caritasi organizirali su različite akcije tijekom došašća, a neki i tijekom cijele jeseni. Posebno aktivni bili su volonteri u po-

svake nabrojane vrste. Pripremili su i oko 450 tegli domaćeg ajvara.

– Svakog ponедjeljka imamo Caritasovu radionicu na kojoj naše volontarke, ima ih tridesetak, prave mlince i rezance. Po potrebi se peku i kolači, a kada kuhamo pekmeze i ajvar, tada se okupljaju i u drugim danima u tjednu. Sve prodajemo iza nedjeljnih misa u našoj župi. Zarađen novac koristimo za pomoć potrebitima u našoj župi, a potrebe su različite. Nekima pomažemo u liječenju, nekima u školovanju, a nekima u hrani, nabavci drva i najpotrebitijih potrepština. Volonteri peku i hostije za potrebe župe – ističe župnik Jozo Jurić koji je posebno ponosan na caritasove volontere napominjući da su oni duša župe te da su aktivni i na drugim područjima u župi.

Dva puta godišnje caritativna grupa župe posjeti i Dom za odrasle osobe Ljeskovica. Osim što im donesu

domaćih kolača, voća i slatkisa uvijek im prirede i mali program. Nažalost, ovoga došašća samo su im odnijeli kolače, čokolade i mandarine jer zbog pandemije koronavirusa posjete nisu dozvoljene.

Adventske aktivnosti župnog Caritasa u Kaptolu

Volонтери Caritasa Župe sv. Petra i Pavla u Kaptolu nisu se dali obehšrabići izvanrednim okolnostima pandemije nego su kao i prijašnjih godina u jednakoj mjeri prionuli akcijama pečenja kolača te pravljenja mlinaca i rezanca koje su prodavali svake nedjelje nakon misnih slavlja tijekom došašća. Isto tako nisu se dali smesti time što ove godine neće biti tradicionalnog božićnog druženja na blagdan sv. Stjepana za koje su uvijek organizirali tombolu od čije prodaje je prihod bio namijenjen za župski Caritas. Tombolu su organizirali tako da su je prodavali nakon misnih nedjeljnih slavlja, a tombolu će dijeliti poslije Božića. Zahvaljuju se svima koji su pomogli u prikupljanju tombola, od ugostiteljskih objekata, frizerskih salona, trgovina, OPG-ova do brojnih župljana.

U trgovini Bosu te trgovinama Mlin i pekare postavili su košare u koje su župljeni mogli ostavljati namirnice i higijenske potrepštine. Župljeni su se odazvali i akciji Biskupijskog Caritasa »Adventski kalendar« te su sami prikupljali namirnice i ostale potrepštine koje su donijeli u župni Caritas. U tu akciju su se na poticaj vjeroučiteljice Ljubice Maljur uključili i učenici kaptolačke osnovne škole. Sve što se prikupilo kao i ono što je župski Caritas kupio upakirano je u 50-ak paketa koje su volonteri odnijeli najpotrebitijim obiteljima, starijima i nemoćima te bolesnima zaželjvima svima obilje božićne radosti i blagoslova koje nam donosi Isusovo rođenje.

Novljanski mladi uručili božićne darove dječjem domu u Lipiku

Umjesecu siromaha u Požeškoj biskupiji mladi i Biseri Očevo milosrđa župe sv. Luke evandelistu u Novskoj izradivali su na svojim susretima prigodne adventske vijence. Na svetkovinu Kri-

sta Kralja ponudili su ih župljenima prije i poslije nedjeljnih misa. Od prikupljenih sredstava odlučili su iznenaditi, darivati i razveseliti upravo one najmanje.

Stoga su dana 17. prosinca predstavnici mlađih zajedno s župnim vikarom Ivanom Rončevićem posjetili Centar za pružanje usluga u zajednici Lipik kako bi svoje dobre želje proveli u stvarnost. Inače, to je dom u kojem su zbrinuta djeca bez roditelja ili bez odgovarajuće roditeljske skrbi. U centru se nalazi 27 djece. Zbog trenutnih epidemioloških mjera i situacije s virusom COVID-19, susret se održao na otvorenom u dvorištu centra. Mlade su srdačno dočekali djelatnici zajedno s desetak djece. Djelatnici su

RADIONICE ŽUPNOG CARITASA U KONČANICI

Vrijedni članovi Caritasa Župe Uznesena Blažene Djevice Marije u Končanici svakog četvrtka tijekom jeseni održavali su radionice na kojima su pripremali različite adventske ukrase i vijence. Sve to prodavali su nakon nedjeljnih misa na početku došašća, a od prikupljenih novčanih priloga nabavili su hranu i ostale potrepštine koje su prije Božića uručili starijima, nemoćima i socijalno ugroženima s područja svoje župe.

ih upoznali s djelatnošću i načinom života u centru, a potom su se predstavila i sama djeca. Progororila su o svojem životu u centru, školovanju, dnevnom redu i snovima za budućnost. Usljedio je ugadan razgovor mlađih s djecom.

Djeci su na kraju uručeni paketi prepuni slatkiša, higijenskih potrepština i kozmetike te prigodne narukvice-krunice koje su također izradili mlađi. Djeca nisu krila svoju radost i zadovoljstvo uručenim darovima i posjetom. Kako djeci iz Centra, tako i našim mladima, ovaj je susret ispunio srce toplinom i radošću zbog učinjena dobra u predbožićnom vremenu. Na kraju susreta izrečene su božićne čestitke i najbolje novogodišnje želje.

Iskustvo medicinske sestre Kristine Budim na COVID odjelu požeške Bolnice

Oni su na prvoj crti bojišnice protiv pandemije koronavirusa. Ne samo da su više od svih drugih izloženi opasnosti da se i sami zaraze, nego i rad na COVID odjelima ima svoju dodatnu težinu jer moraju biti obučeni u posebna odijela. S druge strane, oni su jedina živa bića koje pacijenti na takvim odjelima mogu vidjeti i s njima kontaktirati.

Kako stvarno izgleda rad na COVID odjelu Opće županijske bolnice u Požegi pokušali smo doznati od Kristine Budim, prvostupnice sestrinstva i članice Katoličke udruge medicinskih sestara i tehničara u Požegi.

Volim pomagati ljudima

Kristina Budim (33), rođena Badrov, odrasla je u župi sv. Barbare u Jakšiću gdje je živjela s roditeljima i dvije sestre. Sada sa suprugom Vjekoslavom s kojim je u braku devet godina i dva sina (sedam i tri godine) živi u Požegi, u župi sv. Leopolda Mandića. Srednju Medicinsku školu završila je u Pakracu, nakon čega je pripravnicički staž odradila u požeškoj bolnici te se potom zaposlila u stomatološkoj ordinaciji u Zagrebu, gdje je rada dvije i pol godine. Udaja ju je 2011. godine ponovno vratila u Požegu. Tada se u struci nije bilo tako lako zaposliti te je nakon jedne godine čekanja počela raditi u programu Pomoći u kući gdje je na terenu obilazila starije osobe kojima je potrebna pomoć. S njima je provela godinu dana nakon čeka odlazi na rođiljni dopust s prvim djetetom. Povratak s rodiljnog dopusta 2014. godine donio joj je zaposlenje u požeškoj bolnici i ispunjenje sna kao medicinske sestre. Radeći u početku kao zamjena, promjenila je nekoliko odjela, od jedinice intenzivnog liječenja, operacijske sale do internog odjela i sadašnjeg odjela ORL (otorinolaringologije). Uz rad, Kristina je ove godine završila i preddiplomski studij sestrinstva.

* Kristina, zašto ste izabrali zanimanje medicinske sestre?

– To mi se svidalo još od ranog djetinjstva, posebno zbog pomaganja ljudi-

ma u bolesti. Naravno, kada sam kao klinka odabirala to zanimanje, nisam bila svjesna što sve to nosi. Mogu samo reći da mi nije žao što sam to odabrala.

* Koliko vas taj posao ispunjava?

– Posao i rad s ljudima zaista me ispunjava. Nije uvijek lako, okruženi smo bolešću što ujedno iscrpljuje čovjeka. Međutim, sve se to zaboravi kada osjetimo iskrenu zahvalnost bolesnika zbog riječi utjehe, ublažavanja fizičke boli i sl. Držanje za ruke i zahvalnost koja se vidi i u njihovim u očima za nas je neprocjenjivi dar koji se ne da ničim platiti.

* Kada ste počeli raditi na COVID odjelu?

– Počela sam raditi 8. studenoga. To nije radno mjesto koje se priželjkuje. Svi smo mi u zdravstvu svjesni činjenice da je situacija takva da ne možemo birati. Posla je sve više i potreba za zdravstvenim djelatnicima sve je veća jer i zdravstveni djelatnici isto oboljevaju te su izmijene česte. Pojedini su ljudi tamo od samog početka.

Prisutnost straha

* Kako izgleda radni dan na COVID odjelu?

– Radni dan je osmišljen tako da smo podijeljeni u dva do tri tima. Jedan tim ulazi na odjel gdje ostaje 5-6 sati, a ostali su zaduženi za obavljanje sestrinske dokumentacije, provođenje terapije, nošenje uzoraka u laboratoriju i slično. Nakon određenog vremena ulazi međusmjena pa drugi tim. Postoji i protokol oblačenja i skidanja zaštitne opreme te dekontaminacije.

* Što je za Vas najteži dio posla na tom odjelu?

– Najteže je raditi u opremi, odnosno nemogućnost obavljanja fizioloških potreba. Nikome nije lako i sigurna sam da je svatko osjetio makar mali dio straha koji je posijan oko nas. Mediji nas pritišću svakodnevnim brojčanima i statistikama.

Nadam se da ćemo suprug i ja znati svojoj djeci usaditi ono što smo i mi dobili u našim obiteljima, a to je prije svega vjera i pouzdanje u Gospodina!

* Što je pacijentima najteže na tom odjelu?

– To što nema posjeta. Obiteljima oboljelih također je teško, pogotovo obiteljima pacijenata koji ne koriste mobitele pa često zovu, traže informacije. Mnogi teško razgovaraju zbog otežanog disanja, a tu je i strah od smrti. Ipak je to nepoznata bolest o kojoj se stalno govoriti.

* I sami ste na kraju oboljeli od koronavirusa. Jeste li bili u strahu zbog iskustva koje ste imali s oboljelim?

– Moje osobno iskustvo s COVID bolesću nije praćeno teškim simptomima, ali moram naglasiti da je prisutan strah i stres koji čovjek proživljava zbog bližnjih koje je možda potencijalno ugrozio.

* Na koji način punite »baterije« nakon napornog posla?

– Nakon posla najradije provodim vrijeme u krugu svoje obitelji. Djeca su još mala, Fran ide u vrtić, a Lovro je prvašić u Katoličkoj osnovnoj školi. Kad god smo svi zajedno kod kuće, nastojimo što bolje iskoristiti to zajedničko vrijeme, ili

u šetnjama, vožnjama biciklima... U nekim boljim danima rado smo se družili s rodbinom i prijateljima.

* Što Vam znači vjera u životu i kako je prakticirate?

– Odrasla sam u obitelji gdje se uvijek molila zajednička obiteljska molitva. Vjera je uvijek bila sastavni dio moga života. Tako se i danas nastavilo u mojoj obitelji. Odlazak na nedjeljnu svetu misu nam je obavezan, osobito volimo svi zajedno ići. Pokušavamo i mi uvesti obiteljsku molitvu, ali nismo u tome baš uvijek redoviti. Uglavnom je to u periodima korizme, svibnja i listopada, ponekad molimo i neku devetnicu. Lovro je jedan dan iz škole donio papir sa devetnicom sv. Ivanu Pavlu II. te rekao da se javio da će on to moliti. Jako me to obradovoalo, a on je važno svaki dan podsjećao na molitvu. Osobno smatram da je odgoj i ono što dobijemo u vlastitome domu temelj svega. Nadam se da ćemo suprug i ja znati svojoj djeci usaditi ono što smo i mi dobili u našim obiteljima, a to je prije svega vjera i pouzdanje u Gospodina!

Izložba starih izdanja Svetoga pisma u Knjižnici Požeške biskupije

U čitaonici Knjižnice Požeške biskupije u Požegi biskup Antun Škvorčević otvorio je 20. studenoga izložbu starih izdanja Svetoga pisma iz fundusa Knjižnice Požeške biskupije pod nazivom »Tvoja riječ nozi je moj svjetiljka« (Ps 119, 105) na kojoj je postavljeno četrdeset i pet različitih izdanja Svetoga pisma te lekcionari i izbor iz starije propovjedničke literature.

Otvorene spomenute izložbe sa stavnji je dio programa završetka Godine Božje riječi u Požeškoj biskupiji.

Doprinos kulturi i znanosti

Na početku programa otvaranja predstojnik Ureda za tisak Ivica Žuljević pozdravio je biskupa, maturante i profesore Katoličke gimnazije u Požegi te mlade glazbenike iz Glazbene škole Požega s njihovim profesorima i predstavio im program otvorenja navedene izložbe. Biskup Škvorčević zatim je podsjetio kako se ove godine napuniло 1600. godina od smrti sv. Jeronima, rođena u Stridonu u rimskoj pokrajini Dalmaciji. Istovremeno navršilo se 16 stoljeća dragocjenog Jeronimova služenja čovječanstvu po njegovu cijelovitom prijevodu Svetoga pisma s hebrejskog i grčkog na latinski jezik, nazvanom Vulgata. Tim svojim djelom on je omogućio nebrojenom mnoštву ljudi pristup biblijskoj baštini, poslužio njihovo duhovnoj izgradnji, dao neizmjerljiv doprinos znanosti i kulturi, oblikovanju europske i svjetske uljudbe.

– O spomenutoj godišnjici Jeronimove smrti papa Franjo je treću

nedjelju kroz godinu proglašio Nedjeljom Božje riječi, koju smo prvi puta proslavili 26. siječnja 2020. Svjesni važnosti djela sv. Jeronima željeli smo Papinoj inicijativi dati što snažnije značenje te smo u Požeškoj biskupiji proglašili Godinu Božje riječi u trajanju od spomenute nedjelje do posljednje nedjelje liturgijske godine, svetkovine Krista Kralja svega stvorenog. Smatrali smo prikladnim na svršetku Godine Božje riječi postaviti izložbu starijih izdanja Svetoga pisma iz Knjižnice Požeške biskupije.

Pred vama su primjeri Biblija iz 16., 18. i 19. stoljeća na Jeronimovu latinskom jeziku, njegova Vulgata. Potom predstavljamo Pisctole i evangeliya Ivana Bandulavića iz 17. stoljeća te Evangelistar illiricus Marijana Lanosovića s konca 18. stoljeća sa sveti-pisamskim tekstovima na hrvatskom jeziku te prijevodi cijelovitog Svetoga pisma na hrvatskom iz 19. stoljeća, počev od onoga Petra Katančića, objelodanjenog 1831. godine. Iz Knjižnice Požeške biskupije izdvojili smo za izložbu šest latinskih izdanja Biblije iz 18. stoljeća, tiskanih u Veneciji i Beču, kako bismo posvjedočili o nastojanjima Crkve da nakon oslobodenja od 150-godišnje osmanlijske vlasti na ovim slavonskim prostorima približi Božju riječ našem čovjeku te ga i na taj način uključi u tijek europskih kulturnih zbivanja. Izložen je i određeni broj propovjedničkih

Neka ova izložba potakne sve posjetitelje da s oduševljenjem prihvate poticaj sv. Jeronima: »Često čitaj božanska pisma, dapače, tvoje ruke neka nikada ne odlože svetu knjigu«, poručio je biskup Škvorčević.

djela iz 18. i 19. stoljeća s tumačenjem Svetoga pisma, među kojima su i hrvatski pisci.

Poticaj za veće zanimanje za Svetu pismo

Želja nam je da ovom izložbom potaknemo veće zanimanje za Svetu pismo, napose mladih za koje se zauzeo papa Franjo i u svom Apostolskom pismu prigodom 16. stoljeća od smrti sv. Jeronima. Neka ova izložba potakne sve posjetitelje da s oduševljenjem prihvate poticaj sv. Jeronima: »Često čitaj božanska pisma, dapače, tvoje ruke neka nikada ne odlože svetu knjigu.« Od srca zahvaljujem svima koji su na čelu s voditeljicom knjižnice, Nikolinom Mandić, i predstojnikom Ureda za tisak Ivicom Žuljevićem postavili izložbu.

Potom je Nikolina Mandić predstavila samu knjižnicu te progovorila o izložbi istaknuvši da je zbog manjka prostora na izložbi prezentirano 45 primjeraka knjižne grude podijeljenih u dvije skupine. -U prvoj skupini izloženo je 15 naslova Biblije na latinskom, njemačkom i hrvatskom jeziku iz fundusa knjižnice. Najstarije je izdanje Biblije pod naslovom *Biblia Sacra*, tiskano u 16. stoljeću, dok su ostala izdanja pod naslovom *Biblia Sacra Vulgatae editionis* iz 18. i 19.

stoljeća, od kojih je najstarije tiskano u Veneciji 1718. godine. Što se tiče izdanja na hrvatskom jeziku cijelovito tiskana Biblia prijevod je fra Matije Petra Katančića, objelodanjen u Budim 1831. Druga skupina postavljene knjižne grude sadržajno se nastavlja na biblijska izdanja – to su lekcionari i starija propovjednička djela. Ova cjelina započinje predstavljanjem lekcionara Ivana Bandulavića izdan 1699. u Veneciji a uz njega je izložen i *Evangelistar illiricus za sve nedilje i svetkovine priko* godine fra Marijana Lanosovića iz 1794. godine. Najstariji izloženi primjerak propovijedi djelo je Ludovika iz Granade – *Postillas et homiliae in praecipua Sanctorum festa continens* izdan u Lyonu 1592. godine. Tik uz njega se nalazi primjerak tiskan na talijanskom jeziku u Veneciji 1596., a djelo je Cornelia Mussa i nosi naslov *Delle prediche quadragesimali*.

Izvedbom glazbenih djela svećenost otvorenja izložbe obogatili su učenici Glazbene škole u Požegi: Filip Cindrić na harmonici i Dora Matošević solističkom izvedbom skladbe Antonija Vivaldija uz klavirsku pratnju prof. Andreja Šepera.

LITURGIJSKA GODINA B

Ukorak s liturgijskim vremenom

Piše: Josip Krpeljević

Božić – Svetkovina rođenja Gospodnjeg

Prorok Izajia u prvom čitanju hrabri nas radosnom viješću kako je unatoč višegodišnjem izgnanstvu u poganskom Babilonu, potlačeni izraelski narod s vjerom očekivao Boga spasitelja, i unaprijed se radovao svom oslobođenju. Pisac poslanice Hebrejima u ulomku drugog čitanja podsjeća nas da je nakon tolikih proroka i čudesnih djela u Starom zavjetu, Bog Otac u utjelovljenju svoga Sina izgovorio svoju posljednju riječ. U proslovu svoga evanđelja Ivan, svjedok i očeviđac, razmišlja o Bogočovjeku Isusu Kristu. On je znak samoga Boga i mi ga jedino vjerom možemo prepoznati. Sv. Lav Veliki, papa, ovako je kršćane poticao na božićnu radost: »Predragi, radujmo se, jer nam se danas rodio naš Spasitelj. I ne smijemo biti žalosni danas kad slavimo rođendan Života. Gospodin je uništil strah od smrti i obradovao nas obećanjem da će nam dati život vječni. [...] Kad se ispunilo vrijeme koje je odredila nedokučiva i duboka Božja providnost, Božji je Sin preuzeo na se ljudsku narav, da je izmiri s njezinim Stvoriteljem. Tako je đavao, uzročnik smrti, svladan od one iste naravi koju je sam prije svladao«.

Blagdan Svetе obitelji – Isusa, Marije i Josipa

Starozavjetni mudrac Sirah tumači Božju zapovijed da poštujemo oca i majku. Ljubav i poštovanje u svako vrijeme, pa tako i danas trebaju biti temelj obitelji. Pripjevni psalam je pjesnički opis sretne obitelji, koji naznačuje kako će biti blagoslovljen čovjek koji vođen strahom Božjim vrši Božje zapovijedi. U ulomku poslanice Kološanima sv. Pavao nas uvjерava da nam ljubav Kristova pomaže nadvladati sukobe, napetosti, kojih nažalost ima i u našim obiteljima. Ispunjeni Kristovom ljubavlju možemo oko sebe širiti nježnost, strpljivost i praštanje. Luka u evanđeoskom ulomku naglašava da je Svetu Obitelj vjerno ispunjavala odredbe Božjeg zakona, što je njezinim članovima omogućilo da se pravilno razvijaju i izvrše poslanje koje im je Bog povjerio. Sveta nazaretska Obitelj »nas najprije uči šutjeti. O kad bi u nama ojačala cijena šutnje, toga divnog i tako potrebnog svojstva duše, u vrijeme kad na nas u ovome uzburkanom i odveć uznenirenom životu, u ovo naše doba, juriša toliko povika, galame i vike. [...] Uči nas koliko je potrebno i koliko vrijedi, spremanje, nauk, razmatranje, osobni i skroviti način života, molitva koju u tajnosti vidi samo Bog« (bl. Pavao VI, papa).

Druga nedjelja po Božiću

I ove nedjelje u prvom čitanju slušamo starozavjetnog mudraca Siraha koji, razmišljajući o Božjoj mudrosti, zaključuje da je Bog u Izraelu očitovao svoju stvaralačku mudrost. Posredstvom Božje riječi ta je mudrost dostupna i nama danas. U svjetlu Božje riječi možemo tumačiti i razumjeti smisao života i povijesti. Pripjevni psalam je pohvala Bogu koji svoj narod hrani svojom Riječju. U drugom čitanju sv. Pavao u proslovu poslanice Efežanima govori da je Isus Krist mudrost Očeva koja daje smisao svijetu i životu. Smisao našega života je da budemo i živimo kao sinovi Božji. Ivan nam u proslovu svoga evanđelja tumači da je ona Očeva mudrost, koja je u Starom zavjetu bila prisutna po Zakanu, sada među nama prisutna po njegovu utjelovljenom Sinu Isusu Kristu. »Duhovan je onaj koji više ne živi po tijelu, nego ga vodi Duh Božji, pa se zove i jest sin Božji, suočljen slici Sina Božjega. I kao što je u zdravu oku moć gledanja, tako je u čistoj duši djelovanje Duha« (sv. Bazilije Veliki, biskup).

Bogojavljenje

Bogojavljenje je svetkovina sveopćeg poslanja Crkve. Dolazak mudraca u Jeruzalem je znak okupljanja svih plemena, rasa i naroda oko Krista u jedan veliki Božji narod. Tu istinu izriče antifona pripjevnog psalma: »Klanjat će se

tebi, Gospodine, svi narodi zemlje«. U novom ulomku iz Poslanice Efežanima apostol Pavao nas podsjeća da je Krist došao objaviti Božju ljubav svim ljudima. Duh nam prosvjetljuje um i srce te pomaže da sve dublje proničemo tu poruku. Zadaća je kršćanu u svim povijesnim razdobljima da oživotvoruju poruku sveopće Božje ljubavi. Otajstvo Bogojavljenja sažeto je izrazio sv. Lav Veliki, papa: »Neka uđu u obitelj patrijarha Abrahama svi poganski narodi, a blagoslov Abrahamova potomstva koga se odriču tjelesni sinovi neka prime sinovi obećanja. Neka se u trojici Mudraca svi narodi poklone Tvorcu svemira, da ne bude Bog poznat samo u Judeji nego i na cijelom svijetu [...] Ovaj je dan Abraham vidio i razveselio se spoznavši dam će djeca njegove vjere biti blagoslovljena u njegovu potomku Kristu i predvidjevši da u vjeri da će biti otac svih naroda.«

Krštenje Gospodinovo

U događaju krštenja na Jordanu Bog Otac je objavio da je Isus iz Nazareta njegov ljubljeni Sin i Mesija kojega su proroci navijestili, osobito prorok Izajia u liku vjernog Sluge Božjega patnika, kako slušamo u ulomku prvog čitanja. Sv. Grgur Nazijanski, biskup i crkveni naučitelj, potiče nas na slavlje blagdana Krštenja Gospodinova riječima: »Danas primamo k srcu Kristovo krštenje iskazujući mu štovanje i blagdan dolično svetujemo. Budite, dakle, sasvim čisti i uvijek se ponovno čistite! Nema ništa što Boga toliko veseli koliko ga

veseli čovjekovo obraćenje i spasenje, jer su radi toga svi govori i sva otajstva, da postanete kao svjetiljke u svijetu, kao životna sila za druge ljudi. Postanite dakle savršena svjetla stoeći uz ono veliko Svetlo. Neka vas ispunji svjetlost Svetla s neba, da biste bili jasno i blistavo rasvjetljeni od Svetog Trojstva čiju jednu zraku, što proizlazi iz jednoga Božanstva, na nesavršen način primate u Kristu Isusu Gospodinu našemu.«

Druga nedjelja kroz godinu

U ulomku iz Prve knjige o Samuelu. pripovijeda se o pozivu dječaka Samuela koji je pomagao svećeniku Eliju u Božjem svetištu. Čovjek koga Bog izabire da s njime surađuje mora naučiti slušati njegovu riječ i staviti se u službu svojoj braći. Pravo duhovno raspoloženje od Boga pozvanog čovjeka izražava antifona pripjevnog psalma u kojoj ove nedjelje ponavljamo »Evo dolazim, Gospodine, vršiti volju tvoju!« U ulomku Prve poslanice Korinćanima sv. Pavao nas podsjeća da smo udovi Tijela Kristova u kojima prebiva Duha Sveti, i potiče nas da kršćanskim životom proslavimo Boga u svom tijelu. Ivan pak u evanđeoskom ulomku opisuje poziv prvih Isusovih učenika. »Andrija, pošto je proveo neko vrijeme kod Isusa i mnogo toga saznao, nije to blago pohranio u sebi, nego je žurno dotrčao svome bratu da ga učini svojim sudionikom [...] Ta riječ pokazuje da je Andrija bio duša što je svim srcem čeznula za Kristovim dolaskom i iščekivala kad li će s neba doći te je od radosti klicala kad se, evo, pojavi i žurno potrcala da takvo nešto dojavi drugima« (sv. Ivan Zlatousti, biskup).

Treća nedjelja kroz godinu

Riječ Božja ove nedjelje na osobiti je način poziv na obraćenje. U prvom čitanju slušamo kako je Bog poslao proroka Jonu propovijedati u poganski grad Ninivu, i kako ih je Bog, nakon što su se Ninivljani obratili, poštio kazne koju su svojim grijesima zasluzili. Apostol Pavao u ulomku Prve poslanice Korinćanima upozorava nas da se ne navežemo na ovaj prolazni svijet, nego da se

radujemo dolasku Kraljevstva Božjega. Marko u evanđeoskom ulomku pripovijeda kako je Isus u svom poslanju navještanju Evanđelja trebao suradnike, i kako ih je pronašao u galilejskim ribarima, koji će kao apostoli postati stupovi Crkve koju će osnovati nakon svoga uskrsnuća. »Ispovijedi što si učinio riječju ili djelom, noću ili danju. Ispovijedi se u vrijeme prikladno i u dan spaša primi nebesko blago. Očisti svoju posudu da primiš obilatiju milost. [...] Imaš li što protiv bilo koga, oprosti. Priđi da dobiješ oprost grijeha: neophodno je da i ti oprosiš onome koji je skrivio.« (sv. Ćiril Jeruzalemski, biskup).

Četvrta nedjelja kroz godinu

U starozavjetnom čitanju Bog obećava svom narodu da će im nakon Mojsija poslati novog proroka, svojevrsnog novog Mojsija koji će im prenosi njegovu Riječ. Pavao u ulomku iz Prve poslanice Korinćanima govori o užvišenosti života u djevičanstvu radi služenja Bogu i njegovu kraljevstvu. U evanđeoskom ulomku Marko pripovijeda kako je Isus Krist dubinom svog nauka i svojom moći nad zloduhom pokazao i dokazao da je on onaj očekivani prorok, novi Mojsije, Mesija i spasitelj svoga naroda i cijelog čovječanstva. »Crkva svetkuje vazmeno otajstvo svakoga osmog dana, koji se s pravom naziva danom Gospodnjim ili nedjeljom. [...] Tog su se dana vjernici dužni sastati zajedno, da slušaju Božju riječ i da sudjelujući kod euharistije proslave spomen-čin muke, uskrsnuća i proslave Gospodina Isusa [...] Stoga je nedjelja prvotan blagdan koji se ima predlagati i uporno preporučivati vjerničkoj pobožnosti da bude i dan radosti i počinka od posla. [...] Ona je temelj i jezgra čitave liturgijske godine« /Drugi vatikanski sabor, Konstitucija o liturgiji Sacrosanctum Concilium, br. 106)

Peta nedjelja kroz godinu

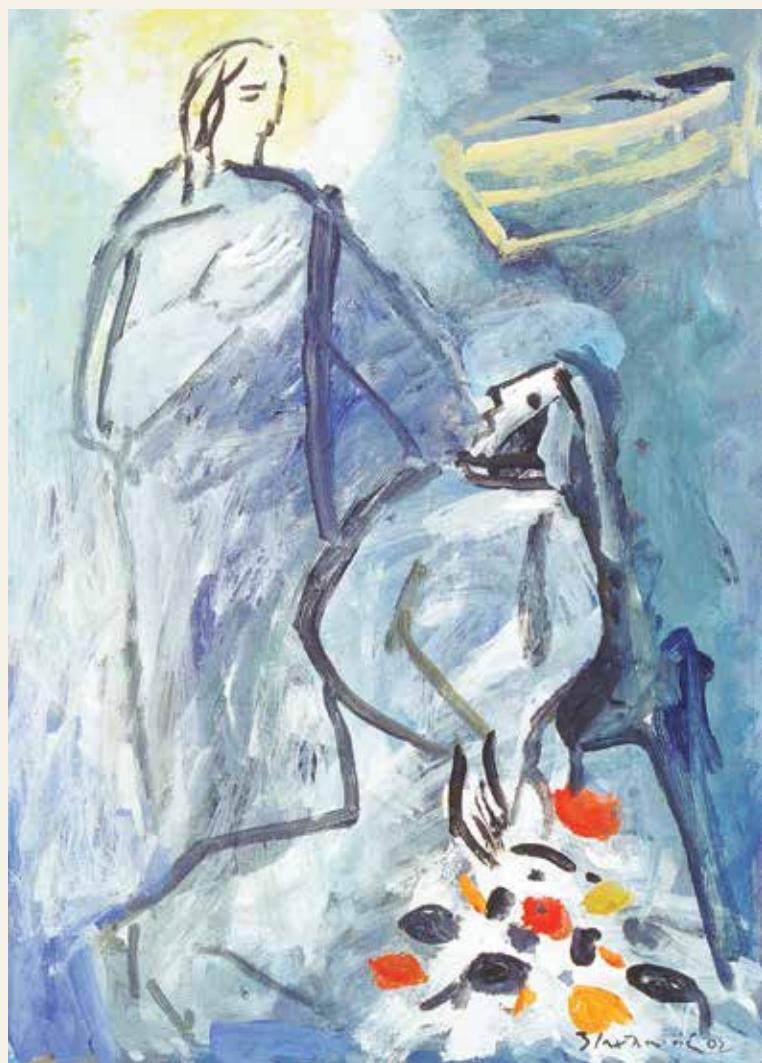
Božja riječ ove nedjelje govori nam o trpljenju. Starozavjetni patnik Job pogoden patnjom, koju ničim nije zasluzio, iznosi bol svoga skršenog srca i izljeva svoju dušu Bogu. Psalmist nas pozivom da hvalimo Boga jer »on liječi one koji su srca skršena«, uvjera da je Bog moćan okončati naše trpljenje. To osobito pokazuje Marko u evanđeoskom ulomku u kojem prikazuje Krista kao iscjelitelja koji vraća ljudima tjelesno zdravlje, a svoje učenike odgaja da budu svjedoci Božje nježnosti prema bolesnicima i patnicima. »A slava križa prosvijetila je i one koji su bili zaslijepljeni neznanjem, oslobođila je sve koje je grijeh zarobio, otkupila je sve ljudi na svijetu. Stoga se ne stidimo Spasiteljeva križa, nego se radije njime dičimo [...] on je snaga Božja. [...] Sin Božji je slobodno odlučio podnijeti muku, radujući se užvišenom djelu, veseljeći se kruni, kličući od veselja zbog spasenja ljudi. Nije se studio križa i donio je spasenje svjetu« (sv. Ćiril Jeruzalemski, biskup).

Šesta nedjelja kroz godinu

I ove nedjelje Crkva nam iz blaga Božje riječi nastavlja govoriti o Božjoj nježnosti prema nama ljudima, i to osobito u najtežim stanjima patnje, kakvo je u Isusovo vrijeme moglo zadesiti čovjeka zaraženom gubom. Svjetska pandemija covidom-19 bolno nas je podsjetila kakvu nevolju za pojedinca i za društvo predstavljaju teške zarazne bolesti. Markov evanđeoski izvještaj o Isusovu ozdravljenju gubavca zorno je očitovanje Božje nježnosti. Papa Franjo o svom najnovijem apostolskom pismu *Patris corde*, govoreći o nježnosti, piše »Nježnost je najbolji način kako dotaknuti ono što je u nama krhko i lomno. Upereni prst i sud kojim prosuđujemo druge veoma su često znak nesposobnosti da u nama prihvati vlastitu nemoć i vlastitu krvkost. Samo će nas nježnost spasiti od tužitelja (usp. Otk 12, 10). Zbog toga je važno susresti se s Božjim milosrdjem u sakramenu pomirenja, iskusiti istinu i osjetiti nježnost.«

Zajedništvo • GLASILO POŽEŠKE BISKUPIJE

OSNIVAČ I IZDAVAČ: Požeška biskupija
GLAVNI UREDNIK: Ivica Žuljević • **UREDNIČKO VIJEĆE:** Ivica Žuljević, Josip Krpeljević, Ljiljana Marić, Marijan Pavelić, Višnja Mikić • **LEKTOR:** Miroslav Paulić
GRAFIČKA PRIPREMA: Tomislav Kočak **TISAK:** Denona, Zagreb • **ISSN:** 1846-4047
ADRESA UREDNIŠTVA: Trg Svetog Trojstva 18, 34000 Požega
 Tel. 034-290-300; fax. 034-274-295 • e-mail: zajednistvo@pozeska-biskupija.hr

Krštenja djece u višečlanim obiteljima

U Davoru kršteno peto dijete obitelji Matošević

Na prvi petak u mjesecu, 6. studenog biskup Antun Škvorčević pohodio je župu Marije Kraljice i sv. Jurja Mučenika u Davoru te u župnoj crkvi tijekom euharistijskog slavlja krstio djevojčicu Iris, peto dijete Stjepana i Monike Matošević. Pozdravljajući koncelebrante – domaćeg župnika Marija Čimbala, novogradiškog župnika Branka Gelemanovića i tajnika Mateja Silukovića – časne sestre i druge sudionike slavlja, biskup je kazao da je prvi petak mjeseca poštaja na kojoj se podsjećamo kako naš Bog nije bilo kakvo biće, nego biće srca – a gdje je srce, ondje je i život. Napomenuo je da se nalazimo u okolnostima pandemije u kojoj je život ugrožen te je naglasio da nam rođenje novoga čovjeka svjedoči kako život pobjeđuje i usred najtežih životnih situacija po onim ljudima koji su poput Boga bića srca i ljubavi. Kazao je da želi zajedno s njima zahvaliti Bogu što nas voli, unatoč tome što pokatkad nismo dostojni njegove ljubavi. Zahvalio je obitelji Stjepana i Monike Matošević na njihovom petom djetetu te im je od srca čestitao na njihovom opredjeljenju za život. Kad god se rodi novi čovjek, pojavilo se Božje djelo, ustvrdio je biskup. Pozvao je sudionike slavlja da u ovu svetu misu uključe nedavno preminulog svećenika Marijana Đukića, koji je deset godina bio njihov župnik, i povjere ga milosrdnoj Božjoj ljubavi, da ga obdari puninom vječnog života za sve dobro koje je i ovdje u Davoru nastojao činiti.

Ustvrdio je kako su roditelji Matošević svojim opredjeljenjem za peto dijete posvjedočili zauzetost i žar oko toga da budu s Bogom suradnici života te je naglasio da su zavedeni oni koji s podsmnjehom

govore i rugaju se obiteljima s brojnom djecom, misleći da će svojom sebičnošću i lagodnim životom nešto postići. Spomenuvši kako sv. Pavao u današnjem prvom čitanju s osobitom srdačnošću potiče Filipljane, koji su mu veoma priraslri srcu, da ostanu čvrsti u Gospodinu i ne žive kao neprijatelji križa Kristova, biskup je izrazio uvjerenje da je nešto od te Pavlove srdačnosti i čvrstine progovorilo i u roditeljima Matošević, jer im po Apostolovim riječima Bog nije trbuš, nisu svoju slavu tražili u bogatstvu, karijeri i moći, već u žrtvi ljubavi kojom služe životu. Kad ljudi razumiju i prihvate svoj život kao put križa, a samim time žrtvu i trpljenje, onda se događa pravi život, i oni postaju pobjednici u kojima je već ovdje započela nebeska domovina, ustvrdio je biskup.

Na svršetku misnog slavlja biskup je roditeljima Matošević čestitao krsno preporođenje njihove kćeri te im je poželio da mala Iris po njihovoj žrtvi ljubavi raste do one mjere koju samo Bog može dati.

Krštenje četvero djece u Pleternici

U nedjelju, 8. studenog biskup Antun Škvorčević predvodio je euharistijsko slavlje u župnoj crkvi Sv. Nikole Biskupa u Pleternici i krstio dječaka Natanaela, šesto dijete Alenu i Melite Barić. Pored toga, krstio je i djevojčice Marielu, treće dijete Miroslava i Emice Šugić, Nikolinu, drugo dijete Marija i Marine Beganić, te dječaka Niku, drugo dijete Denisa i Marinelle Vinklarek. Koncelebrirao je domaći župnik Antun Ćorković, župni vikar Tomislav Dokoz i biskupov tajnik Matej Siluković. U uvodnoj riječi biskup je rekao da nas i ove nedjelje na svetu slavlje okuplja Gospodin naš Isus Krist, pobjednik nad smrću. On je oslonac našeg postojanja i u najtežim situacijama, pa tako i u aktualnoj pandemiji koronavirusa. Pozdravio je sve sudionike slavlja, zahvalivši im što nisu propustili doći na svetu misu, poduzimajući sve potrebne mјere zaštite. Kazao je da su posebna radost ovog slavlja četiri obitelji koje su donijele svoju djecu na krštenje. Ponajprije obitelj Alena i Melite Barić s njihovim šestim djetetom. Posebno dolazim vama iskazati poštovanje i zahvalnost za Vaše šesto opredjeljenje za život. Time služite životu u Hrvatskoj, ali i životu za Božju vječnost, jer novi čovjek nije po Božjem naumu stvoren samo za zemlju, ustvrdio je biskup. Srdačan pozdrav uputio je i roditeljima Šugić, Beganić i Vinklarek te im je poručio da su oni čast i ponos naše Domovine jer svjedoče koliko je smisleno služiti životu.

Biskup je poručio bračnim drugovima kako njihov brak nema smisla kad je sveden na interes i sebičnost koji stvaraju iskustvo površnosti od koje

se ne može živjeti, nego kad se ostvaruje u kreativnoj budnosti ljubavi koja rađa novim životom. Ustvrdio je da su roditelji novokrštene djece, osobito roditelji malog Natanaela, mudri dio hrvatskog naroda jer je u njihovu opredjeljenju za život progovorila ona kreativna mudrost koja je povezana s Bogom koji je ljubav, te gdje god se pojavi ljubav, ona stvara. Kazao je da su oni ljudi posebnog doštovanja. Zamolio je da Bog blagoslov i žrtvu njihove stvaralačke ljubavi koja je provrela iz Božjih

stvaralačkih izvorâ i poželio da ih prati i dalje na njihovu životnom putu.

Na svršetku svete mise biskup je pozvao sudionike slavlja neka mole na plemenitu nakanu da u Hrvatskoj, osobito u našoj Slavoniji, pobjeđuju ljubav nad površnošću i mudrost nad nemoću sebičnih interesa, pa da u njoj bude života. Na obitelji novokrštene djece, na sve sudionike slavlja i na cijelu pleterničku župu zazvao je Božji blagoslov.

In memoriam Branko Gelemanović

Rođen je 7. siječnja 1960. od oca Ivana i majke Marije r. Olić, kršten 14. siječnja 1960. u župnoj crkvi Marije Kraljice i sv. Jurja Mučenika u Davoru, gdje je primio i sakrament prve svete pričesti i svete potvrde. Za svećenika je zaređen 29. lipnja 1986. godine.

Većenik Požeške biskupije i novogradiški župnik Branko Gelemanović, koji je preminuo 4. prosinca u Kliničkom bolničkom centru u Osijeku u 61. godini života i 35. godini svećeništva, pokopan je 6. prosinca na Gradskom groblju u Novoj Gradiški. Sprovodne obrede predvodio je biskup Antun Škvorčević uz sudjelovanje bjelovarsko-križevačkog biskupa Vjekoslava Huzjaka i pedesetak svećenika, pokojnikove rodbine i vjernika novogradiške Župe Bezgrješnog začeća BDM.

Putovanje u vječnost

U homiliji na groblju biskup Antun najprije je prikazao životni put svećenika Branka Gelemanovića te istaknuo kako se naša očekivanja njegova ozdravljenja nisu obistinila, nego ga je Gospodin pozvao k sebi da bi mu na početku ovogodišnjeg došašća u punini razotkrio slavu svoga božanskog lica. Dok se velečasni Branko spremao prostrti oltar u župnoj crkvi i stol u župnom domu da bi proslavio svetkovinu Bezgrješnog Začeća BDM, zaštitnice Župe kojoj je bio na čelu, pretekao ga je Gospodar života te ga pozvao za svoj nebeski stol u vječnosti, da izlječen moćnom Isusovom ljubavlju s križa, pobjednicom nad smrću, bude dionik zajedništva beskraja s Ocem i Sinom u Duhu Svetom.

Potom je biskup Antun podsjetio na posljednji razgovor s pokojnikom i na njegovu spremnost za putovanje u vječnost: »Kad sam posljednji puta telefonski slušao vlc. Branka u novogradiškoj bolnici dan prije njegova odlaska u Osijek, snažno sam osjetio kod njega raspoloženje puta, spremnost za odlazak daleko, uzbudnje i znatiželju susreta s novim, neviđenim i iznenadujućim. Kratko mi je tada kazao kako su mu oba plućna krila zahvaćena upalom te se zbog otežanog disanja nalazi na kisiku. Na svoj poslovno optimističan način dodao je: »Bit će dobro!« Kao da smo se u tom trenutku našli u Isusovu i Filipovu društvu iz evanđelja u kojem je vlc. Branko još jedanput postavio najteže životno

pitanje: zašto sam se rodio, kamo sam zapravo krenuo, do kamo mogu stići vlastitim, već ranjom bolešću izmorenim tijelom i malaksalim snagama. Čuo je Gospodinov jasan odgovor: »Ja sam Put i Istina i Život« (Iv 14,6) i u njega je ponovno položio sve svoje nade. Shvatio sam da mi je u tvrdnji »bit će dobro« vlc. Branko posvjedočio svoju nemalu uzbudenost pred konačnom dionicom puta kojom mu je prijeći na zemlji, uvjeren da je Isus i za njega pripravio mjesto u kući Oca svoga, da će doći i uzeti ga k sebi te bude ondje gdje je On, njegov proslavljeni Gospodin, pobjednik nad smrću – u punom zajedništvu Očeva života, za svu vječnost, onako kako je on to u svojoj Oporeuci i pisanim poželjio.«

Gradnja života

Zatim je biskup dodaо: »Proteklih dana iz osječkog Kliničkog centra obavješćivali su me da je zdravstveno stanje vlc. Branka na respiratoru stabilno. Znao sam da pri tom prvenstveno trebam misliti na stabilnost njegove vjere kojom se predao svome Gospodinu, iščekujući njegov dolazak. Prisjetio sam se kako se on za stolom u župnom domu u Davoru, nakon krštenja nećakinjine kćeri Iris, petog djeteta u obitelji Matošević, prošloga 6. studenog, pošto je upravo završio s propisanom izolacijom, šalio s nemoći koronavirusa. Na svoj način pridružio se sv. Pavlu kad je pitao: »Gdje je, smrti, pobjeda tvoja? Gdje je, smrti, žalac tvoj?« (...) i odgovorio: »A hvala Bogu koji nam daje pobjedu po Gospodinu našemu Isusu Kristu!« (1 Kor 15, 55.567) U iščekivanjima vijesti iz Osijeka nizale su mi se slike iz njegova života. Među ostalim prisjetio sam se kako vlc. Branko nije iskazivao žurbu u izgradnji nove crkve sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru, no kad je preuzeo župu Bezgrješnog začeća BDM u Novoj Gradiški, brzo se prihvatio poslova obnove zapuštene župne crkve te je u nešto više od tri godine svoga služenja, uz pastoralna nastojanja, sveto zdanje do te mjere obnovio da se može nazreti njegova izvorna ljepota. Kao da

je imao na pameti riječi sv. Pavla »vrijeme je kratko« (1 Kor 7,29) i da je uskoro na redu ona najvažnija gradnja njegova života, čije dovršenje može ostvariti samo uskrsli Gospodin, a o kojoj razlaže sv. Pavao Solunjanima u naviještenom prvom čitanju. Apostol sa svom izvjesnošću vjere tumači da na kraju našega zemaljskog postojanja, kad više nitko nema mogućnosti za nas bilo što učiniti, ostaje Isusova moćna pobjednička snaga nad smrću, da naše raspadljivo obuće u neraspadljivost i naše prolazno u neprolaznost, da našu neponovljivu i jedinstvenu osobu uskrisi na Božju stvoriteljsku puninu života.«

Uvijek biti s Gospodinom

Biskup je završio homiliju riječima: »U toj nadi želio bih, braćo i sestre, sa sv. Pavlom reći svima vama ožalošćenima, ponajprije subraći svećenicima, rođenoj braći Pavi i Zoranu te njihovim obiteljima, drugoj rodbini i prijateljima: »Nećemo da budete u neznanju gledate vlc. Branka koji je usnuo, da ne tuguješte kao oni koji nemaju nade.« (usp. 1 Sol 13) Ako je Bog uskrisio Isusa, onda će uskrisiti i njega koji je usnuo u Isusu, da bi uvijek bio s Gospodinom. Taj »uvijek biti s Gospodinom« (1 Sol 4,17) svadbina je onih koji su mu cijelim životom požrtvovno služili i bili vjerni na

zemlji. Od svega srca zahvaljujem vlc. Branku što je takvim opredjeljenjem vršio svoje svećeničko poslanje, i neka mu je vječni mir u ljubavi milosrdnog Gospodina. Nije nam lako izbrisati njegovo ime iz naših telefonskih adresara, ali zato ga to dublje upišimo u adresar našega srca i pamtimo svojom trajnom molitvom te na taj način i dalje budimo s njime, kao što je on s Gospodinom. Tješimo se uzajamno Božjim obećanjima i nadama, iščekujući trenutak susreta s preminulim svećenikom Brankom u vječnosti. Neka tako bude. Amen.«

Potom je riječi oproštaja i zahvalnosti u ime vjernika rodne župe Davor i svećenika Novogradiškog dekanata izrekao davorački župnik Mario Cimbal. U ime vjernika novogradiške župe Bezgrješnog začeća BDM obratio se dr. Igor Ferencina zahvalivši pokojnom župniku Branku što je ostavio duboki trag u srcima župljana svojom ljubavlju prema životu i ljudima, sposobnošću da sklapa prijateljstva i gradi mostove među ljudima, pa i onima koji još nisu sreli Gospodina. Nakon ukopa, biskup Huzjak je u župnoj crkvi Bezgrješnog začeća BDM u Novoj Gradiški, u zajedništvu s petnaestak svećenika, predvodio svetu misu za pokojnog svećenika Branka.

BRANKO GELEMANOVIĆ (1960.-2020.)

Roden je 7. siječnja 1960. od oca Ivana i majke Marije r. Olić, kršten 14. siječnja 1960. u župnoj crkvi Marije Kraljice i sv. Jurja Mučenika u Davoru, gdje je primio i sakrament prve svete pričesti i svete potvrde. Osnovnu školu polazio je u Davoru, a potom se upisao u Medubiskupijsko sjemenište na Šalati u Zagrebu i pohađao Nadbiskupsku klasičnu gimnaziju, maturiravši 1979. Iste godine stupio je u Nadbiskupsko bogoslovno sjemenište u Zagrebu i započeo studij teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Vojni rok služio je 1980. i 1981. u Trebinju i Brčkom. Nakon što je diplomirao, kardinal Franjo Kuharić zaredio ga je u zagrebačkoj katedrali 29. lipnja 1985. za đakona, a 29. lipnja 1986. za svećenika. Prve tri svećeničke godine služio je kao župni vikar u Župi sv. Josipa Radnika u zagrebačkim Gajnicama, a potom je bio imenovan župnim vikarom u Župi sv. Ane u Križevcima. Godine 1991. postavljen je za upravitelja župe Rođenja Blažene Djevice Marije u Drnju i istovremeno mu je bila povjerena i privremena uprava župe sv. Marka Evanđelista u Sigetcu. Postao je 1995. upravitelj župe sv. Petra i Pavla u Peterancu, gdje je proveo godinu dana, a potom je postavljen u službu upravitelja župe sv. Emerika u Oriovcu i privremenog upravitelja župe sv. Ilijе Proroka u Brodskom Stupniku. Godine 1999. imenovan je župnikom župe Presvetog Trojstva u Daruvaru te 2002. dekanom Pakračkog dekanata. Osnutkom nove župe sv. Antuna Padovanskog u Daruvaru povjeren mu je njezina uprava, koju je vršio do 2013. godine. Započeo je izgradnju nove župne crkve i pastoralno pokrenuo djelovanje župe. Pored toga bio je član Upravnog vijeća Ustanove Požeške biskupije za uzdržavanje klera i drugih crkvenih službenika te član Povjerenstva Požeške biskupije za ekumenizam i dijalog. Godine 2014. razriješen je uprave župe Presvetog Trojstva u Daruvaru i imenovan župnikom župe Pohoda Blažene Djevice Marije u Siraču iz koje je 2017. premješten za župnika župe Bezgrješnog Začeća Blažene Djevice Marije u Novoj Gradiški. Nakon nešto više od tri godine djelovanja u ovoj župi, zahvaćen opakim virusom, bio je smješten u Opću bolnicu u Novoj Gradiški, a ubrzo potom prevezen u Klinički bolnički centar u Osijeku gdje je okrijepljen svetim sakramentima preminuo u petak, 4. prosinca.

Obitelj Mačković 85 godina u službi zvonara i skaristana u Jasenovcu

Služba zvonara u Jasenovcu oduvijek je u stara vremena, ali i sada, bio znak prestiža i časti. Uz zvonjenje tu se podrazumijevalo ređenje crkve, crkvenog okoliša i vršenje sakristantske službe.

Davne 1935. župna crkva sv. Nikole ostala je bez zvonara i sakristana i tada ovu službu preuzima Nikola Ivanov Mačković koji je ujedno bio i član crkvenog pjevačkog zbora. Vršio je ovu službu u crkvi do 1939. godine te ju tada predaje svome sinu Nikoli Braji Mačkoviću koji će u službi Bogu i Crkvi ostati sve do svoje smrti 2000.

Miće Mačković (Skula) i župnik Pejo Oršolić.

Nikola Braja Mačković sve godine u crkvi radio je i služio bez naknade i plaće. Nakon Drugog svjetskog rata najteži mu je bio period službe jer su tada komunističke vlasti ometale i ponekad zabranjivale rad u crkvi. Da bi spasio vrijedne crkvene stvari često ih je bez znanja svojih ukućana potajno čuvao i skrивao u svojoj kući. Također je mnogima u poslijeratnom razdoblju bio kum na vjenčanju ili krštenju. Mnogi su roditelji u tajnosti, da bi sačuvali svoj posao i ugled u mjestu, donosili u noćnim satima djecu na krštenje, a Nikola nikada nije odbio kumstvo. Svi su ga voljeli i poštivali i svakog župnika je prihvaćao kao dio obitelji. Bio je osoba od povjerenja svih župljana tako da su često mještani kod njega upisivali nakane misa, plačali obiteljski župni dar i preuzimali vjerski tisak, među ostalim i Glas Koncila. U obiteljskoj kući Mačkovića, ali ponekad i kod drugih obitelji, uređivalo se i održavalo misno ruho, a često su na nedjeljnju ručku nakon mise ugošćivali župnika.

Svakodnevna obaveza zvonara bila je i navijanje crkvenih satova koji su uvijek morali biti točni. Mehanizam se navijao u tornju a penjao se uz 40 stepenica svako veče nakon Zdra-

vomarije. To je radio pedeset godina dok nije došla elektrifikacija satova. Također je ručno zvonio, ponekad na sva tri zvona istovremeno vukući strikove.

Nakon smrti Nikole (Braje) Mačkovića, 2000. godine mjesto zvonara i sakristana preuzima njegov sin Mijo (Miće) koji nakon Domovinskog rata spašava oštećenu baštinu jasenovačke crkve i danonoćno prikuplja povijesnu usmenu i pisanu građu župe Jasenovac. Također pomaže u obnovi crkve, autor je dviju knjiga o povijesti Jasenovca (*Jasenovac na Savi i 100 godina pjevačkog društva Svačić*),

napisao je i tekst pjesme *Jasenovačka Majka* koju je uglazbio Ivica Kotromanović te je ona postala prateća pjesma na misnim slavlјima i raznim hodočašćima Jasenovčana.

Miće Mačković Skula 2006. godine odlukom biskupa Škvorčevića uvršten je među zaslужne članove Požeške biskupije za spašavanje i očuvanje baštine jasenovačke župne crkve i za marno prikupljanje povijesne građe o Jasenovcu i jasenovačkoj župi. Za svoje zasluge gospodin Mačković primio je nedavno i blagoslov pape Franje.

Tijekom teških godina nakon II. svjetskog rata Vi ste zajedno sa svojim ocem Nikolom javno svjedočili svoju pripadnost Katoličkoj crkvi i pomagali u sakristijskom poslu i zvonjenju te bili na usluzi svojim župnicima. Za vrijeme Domovinskog rata na različite načine očitovali ste svoju brigu za crkvena dobra i sudjelovali u životu jasenovačke župe u teškim okolnostima proganjanstva. Po završetku rata dali ste značajan doprinos u prikupljanju i očuvanju sakralne baštine svoje jasenovačke župne crkve.

K tome kao neumorni prikupljač povijesne građe o Jasenovcu o župi te svojim pjesničkim stvaralaštvom dali ste svoj doprinos na kulturnom području i u promicanje štovanja Majke Božje Jasenovačke. Po Vama već treći naraštaj iz Vaše obitelji savjesno obavlja službu zvonara i sakristana u jasenovačkoj župnoj crkvi. Radujem se s Vama tom

služenju te Vam od srca čestitam na vjerničkoj ustrajnosti.

Poveljom zahvalnosti i priznanja te našom biskupijskom plaketom upisujem Vas među zaslужne članove Požeške biskupije, na ponos župe Uznesenja BDM i sv. Nikole Biskupa u Jasenovcu.

Uzdijem svoju molitvu Bogu, izvori svakog dobra da Vas ispunji svojim mirom i nagradi obiljem nebeskih darova. Udjelio Vam dobro zdravљje da još dugi niz godina uzmognete svojim djelovanjem doprinjeti vjerničkom životu svoje župe i duhovnoj izgradnji naše Požeške Biskupije.

Zazivam Božji blagoslov na Vas i Vašu obitelj te na sve koji će s Vama podijeliti radost zbog primljenog biskupijskog odličja.

Msgr. dr. Antun Škvorčević,
požeški biskup, 23. rujan 2006.

»Mir kući ovoj«

Kao i prijašnjih godina Požeška biskupija tiskala je listić »Mir kući ovoj« prigodom božićnog blagoslova domova i obitelji u Požeškoj biskupiji. Sretan Božić i blagoslovljena nova 2021. godina

Stari zvonar Nikola (Braja) Mačković 1998. rekao je:

Bio sam dječak od trinaest godina i ministrant kada su nova zvona prvi put podizana u toranj crkve 1927. Župnik ih je blagoslovio i zvona su podignuta, a ja sam ispred crkve stajao i gledao i čuo kad su prvi put zazvonila. Nisam ni sanjao da će ja biti zvonar ovih zvona punih 60 godina.

U Domovinskom ratu crkva je razрушena, zvona su pronađena u ruševini crkve i nakon obnove ponovo drugi put dignuta u toranj. Opet sam bio prisutan pred crkvom i gledao podizanje zvona 1998. Bio sam jedini živi svjedok dizanja dva puta istih zvona u toranj iste crkve.

